43. ÉVFOLYAM 14. SZÁM

Ludas Matyi

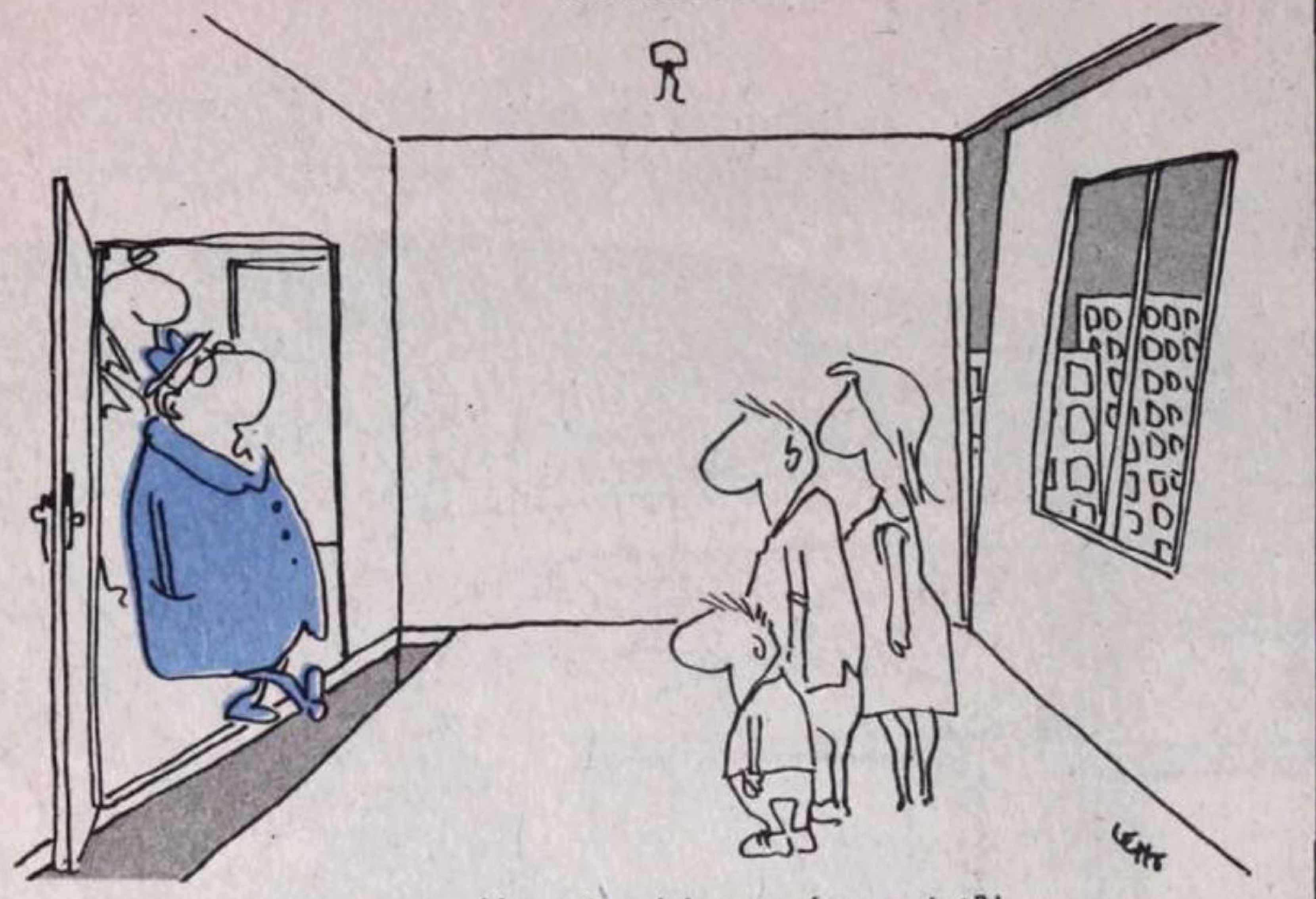
Ára: 3,80 Ft

1987. ÁPRILIS 8.

– Honnan veszik azt a képtelenséget, hogy azé a föld, aki megműveli?!

KIVITELEZŐK

– Na, mi a hézag már megint?!

Magyar ananász

Megint egy örömhír: a DÉLKER ananászültetvényt létesített. De nem ám itthon, mint amikor a gumipitypanggal kacérkodtunk. A helyszínről a vezérigazgató nyilatkozatában annyit árult el, hogy „valamelyik távoli trópusi ország." Mezőgazdasági gépeket és technológiát küldünk oda, a gyümölcs pedig hazakerül. Most berzenkedhetnék, hogy mint magyar állampolgár, miért nem tudhatom meg, hol van az ananászültetvényünk, ám ez sem csökkenti azt az örömömet, hogy rövidesen ananászt tehetünk az asztalunkra. Magyar ananászt!

De termeszthetnénk valahol – no nem bőralmát vagy erdei szamócát, amit sok év óta nem látni a piacon, ilyen messzire nem megyünk! – hanem banánt, annak nyilván nagyobb sikere lenne, mint az ananásznak. Mert nem kell mindig ananász. Az igazán népszerű feladat a kávé ily módon történő termesztése lenne. Bár... mint tudjuk, világszerte esnek a kávéárak, és a mi legutóbbi áremelésünkkor elhangzott, hogy ezentúl az árát félévenként igazítják a világpiacéhoz, így ha az árcsökkenés tartós lesz, reménykedhetünk. Igaz, ha nemcsak a világpiaci ár lesz a meghatározó, hanem a magyar termelési költség is, jól nézünk ki.

Attól szerencsére nem kell tartanunk, hogy az ananászkistermelők, a háztáji kávécserje-ültetők abbahagyják tevékenységüket, mert nem bírják a versenyt az importtal. A tavalyi 99 forintos paradicsom – bár csak néhány hétig volt kapható – még mindig megfekszi több illetékes gyomrát. A legutóbb is megjelent egy nyilatkozat, amely szerint az akció egyetlen hibája a túlzottan alacsony ár volt, mivelhogy az importnál jobban figyelembe kell venni a hazai árakat, termelőink érdekeit. De érdekes módon, amíg tavaly, a 99 forintos paradicsom megjelenésekor 400 forint körül volt a maszekár, most – ugyanazon időszakban – 200 alatt van.

Ám hol van már a tavalyi (csak 99 forintos!) paradicsom. Az idén például Egyiptomból hoznak be, nem tudom mennyiért adják, csak azt, hogy állattartó farmokat, vágóhidat, hűtőházat szállít oda egy cég és az ellenérték egy részéért primőrparadicsomot, továbbá déligyümölcsöket kapunk, amelyeket főleg a Vitamin-Skála árusít majd. Lehetséges, hogy a DÉLKER-ananász mellett megjelenik a Skálaananász is! Lucullusi verseny lesz!

Csak attól tartok, hogy ez az ananász kevéske lesz és valószínű, hogy egy részét a külföldieket fogadó szállodák kapják majd, mi pedig dühönghetünk, hogy megint nincs a piacon egy fia ananász sem, ezt nevezik kiegyensúlyozott ellátásnak?! És várhatjuk továbbra is a mannát, amelyért nem kell sem állattartó teleppel sem valutával fizetni, hiszen fentről jön. Minthogy azonban a mannát senki sem ismeri, össze ne tévesszük valami más, fentről hulló gyümölccsel. Mondjuk egy adóreformmal.

Földi Iván

Patkoljunk jogot!

Debrecenben közhírré tette egy nyugalmazott jogtanácsos, hogy repeső gyönyörrel vállal nagytakarítást szerény juttatás fejében. Egy szobi MÁV-nyugdíjas pedig százötvenegy patkót vert egyetlen tojásra.

Csak ülök és csodálkozom.

Látom a nagyszerű debreceni nyugdíjast, amint megvalósítja az ógörög szépségeszményt, szerves egységgé ötvözi a szellemet és a fizikumot.

Pókhálózás közben a magánjog, a büntetőjog, az egyházjog, a vadászjog, a halászjog, a madarászjog és a jogászjog téziseit ismételgeti, súrolás után a francia posztglosszátorok (Bartolus és Baldus) lapjait rakosgatja a földre, nehogy valaki összejárja a frissen fényesített parkettát.

A tojáspatkolót meg egyenesen bámulom. Ha kezembe adnának egy tojást, hogy ezt most patkold meg, azt se tudnám, hová nyúljak. Pedig most már jócskán túljárok a korhatáron, hát ideje lenne, hogy beletanuljak. Annál is inkább, mert ez a tojásügy roppant perspektívákat rejt magában. Ahogy én magunkat ismerem, hamarosan napvilágot lát egy szakácskönyv: „Ötszáz ízletes recept patkolt tojásból". A patkószögeket leszopogatás után minden esetre tessék a tányér szélére tenni, mert ezek a nagyüzemi termelés során újra feldolgozhatók és annyi vasra különben sincs szüksége a nyugdíjas szervezetnek.

Az egyetemi oktatást új alapokra kell helyezni. Életközelbe, sőt nyugdíjasközelbe kell hozni. Jogtörténet mellett tessék annak a juristának porszívásból is szigorlatoznia.

Akkor aztán elmondhatnánk Marcus Aurelius-szal, hogy non scholae, sed vitae... szóval, hogy nem az iskolának, hanem az életnek tanulunk.

Én már az abszolút megoldást is kitaláltam. Reggel áthúztam az ágyneműt, tehát jogom van hozzá. A dolog varázslatosan egyszerű. Le kell szállítani a nyugdíjkorhatárt.

Harmincéves korában menjen mindenki nyugdíjba és kezdjen tojást patkolni. Csakhamar elláthatnánk patkolt tojással az egész konvertibilis piacot, sőt, egy telivér tojásunk esetleg a pardubicei akadályversenyt is megnyerhetné, bár a magyar tojások sosem voltak igazán jók hosszútávon.

Harmincéves korában menjen mindenki nyugdíjba és vállaljon nagytakarítást.

Ebben az esetben egykettőre ragyogni fog nálunk minden a tisztaságtól.

Peterdi Pál

VEZETŐI BEOSZTÁS

Már most...

KÓRLAPOK

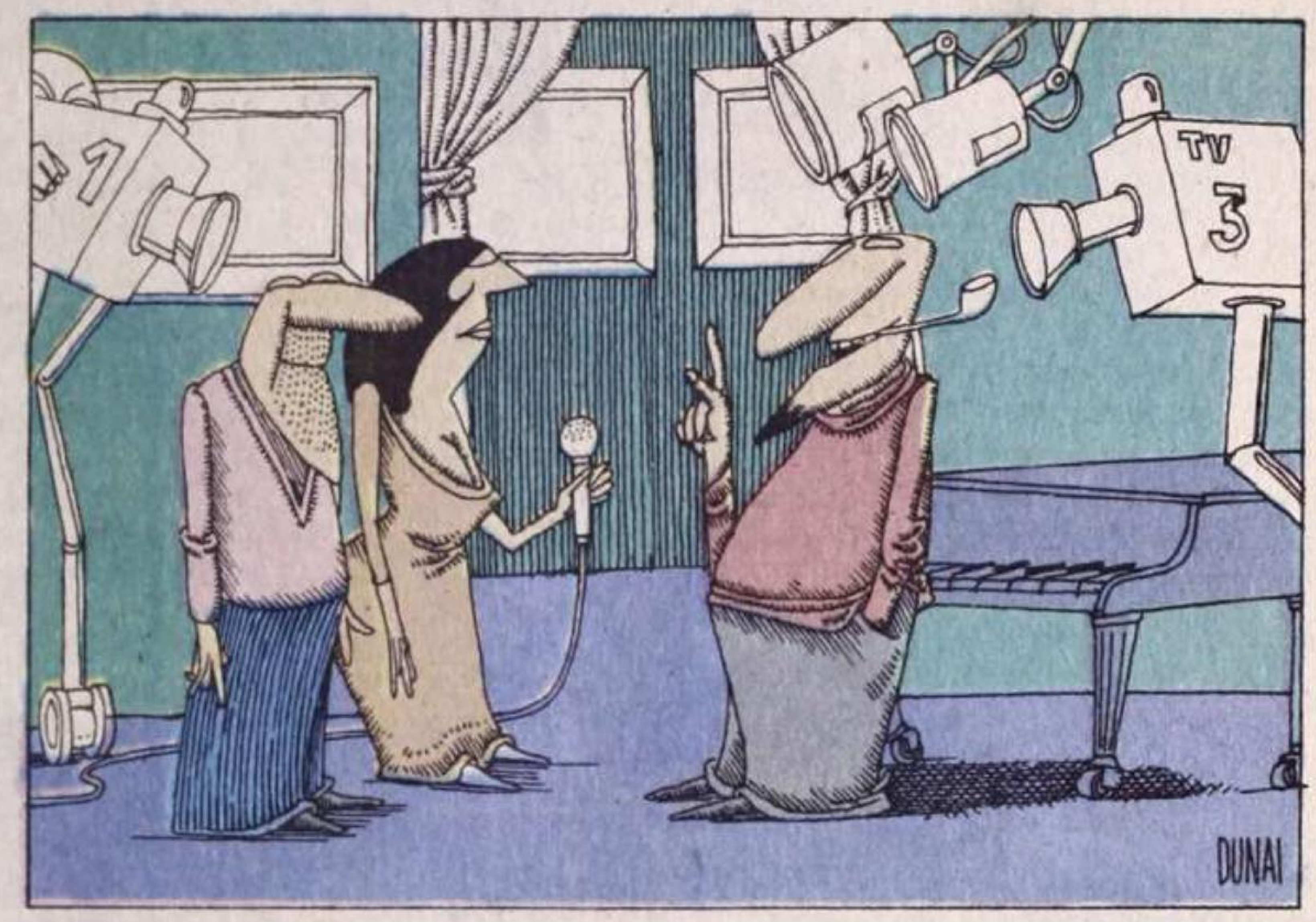

TAVASZ

SZÉCHENYI, SZÉCHENYI!

– Ha az összes külföldi magyar művészt bemutattuk, majd sorra vesszük az itthonmaradottakat is.

BESZÉLGETÉS AZ ÁLOMGYÁRBAN

— Nálunk természetesen nincs munkanélküliség — jelentette ki B. Huzagolt Aranka, az újonnan alakult vállalat személyzetise. — A mi országunk, már természetéből következően is, nem ilyen.

— A vállalatuk megalakulásáról beszéljen! — mondta a riporter. — Arról, hogyan jött létre az Álomgyár?

A légkondicionált irodaház egyik felső emeletén ültek, alattuk a város, kóros zajaival és megoldatlan gondjaival. Szerencsére a beszélgetést nem zavarta a valóság.

— Nyugaton van munkanélküliség — folytatta a személyzetis. — Láttam a tévében, meg a tanulmányutakon. Van olyan ország, ahol munkások, sőt, dolgozók százezrei tengődnek a munkanélküli segély szorításában. Soknak közülük kifejezetten kilátástalan az élete.

A hírlapíró kinézett az ablakon, de csak egy tűzfalat látott.

— És nálunk? — kérdezte a riporter. — Az önök vállalata például... Ez a sok ember a gyárudvaron!

— Ez egy kísérlet — válaszolta B. Huzagolt Aranka. — Mint említettem, munkanélküliséggel mi legföljebb ha a televíziós híradásokban találkozhatunk. Nálunk ez vívmány. Idehaza csak elhelyezkedési problémák és tervszerű, rugalmas átcsoportosítások vannak. Namármost, ha kinéz az ablakon...

— A lényegről tessék beszélni, feltéve, ha nem vállalati titok! — mondta az újságíró. — Az ablakon pedig nem nézek ki, mert egy tűzfalra néz.

— Már régen a lényegről beszélek — dőlt hátra kényelmes karosszékében a személyzetis. — Miközben Nyugaton fokozódik a munkanélküliség, nálunk egyre több vállalat kénytelen dolgozókat elküldeni, pontosabban fogalmazva, átcsoportosítani.

— Ez mit jelent magyarul?

— Ez egy tervszerű és tudományos megfogalmazás, a lényege: mindenki menjen ahova akar, vagy ahova tud!

— Tehát sok dolgozó az utcara került... — jegyzetelt az újdondász.

— Nem az utcára — emelte fel figyelmeztetőleg a mutatóujját B. Huzagolt Aranka. — A térre. Nálunk, idehaza csak tér van. Esetleg tér és idő, bár ez utóbbi mindig kevés, ezért nő a lemaradásunk. Tér viszont szerencsére van elég, 93 ezer négyzetkilométer.

— Tehát a dolgozók kikerülhetnek a térbe — mondta a riporter. — És akkor jött létre az Önök vállalata.

— Folytassuk logikai sorrendben — mondta a személyzetis. — Azután majd időrendbe állítja a dolgokat. Szóval, jöttek az aggasztó hírek. Az Egyebesült Kétszersült Nagycég ötszáz dolgozójától volt kénytelen megválni, a Pazarlás és Vidéke Rt-nél pedig egyik napról a másikra ötezren váltak fölöslegessé. Ha akarja, megemlíthetem az Észak—Déli Táp- és Talajegyengető példáját; itt, anélkül, hogy munkanélküliségről kellene beszélnünk, 7800 ember talpára kötöttek útilaput.

— Mennyi útilapu... — álmodozott az újságíró. — Ha valaki találna erre piacot, példának okáért konvertibiliset...

— Mindez még nem lett volna érdekes — folytatta B. Huzagolt Aranka. — Ám egy napon én is a térre kerültem. S akkor jött az ötlet.

— Hogyan?

— Részletekre már nem emlékszem, de eszembe jutott, hogy a máshol fölöslegessé vált emberekből létre kellene hozni egy olyan gyárat, ahol szükség van rájuk. Így alakult meg az Álomgyár.

A riporter nagyot szusszant, úgy érezte, érti a dolgot.

— És most mivel foglalkoznak? — kérdezte, miután kiszuszogta magát. — Termelés, kereskedelem, esetleg valami más...?

— Ne higgye! — mondta a személyzetis. — Ezek manapság veszteséges tevékenységek. Felelős munkahelyi vezető nem viszi bele a dolgozóit ilyen kockázatos vállalkozásokba.

— Tehát? — hangzott a kérdés. — Mit csinálnak?

— Most? — nézett az órájára a személyzetis. — Nálam 9 óra 20. Fél tízkor kezdődik a nyereség elosztása.

— Nyereség? — hüledezett az újságíró. — Honnan?

— Olyan egyszerű, mint a közgazdaság! — mondta B. Huzagolt Aranka. — A mi embereink előző munkahelyeiken egy nagy halom veszteséget állítottak elő. Ez a veszteség most megszűnt, s az ily módon megtakarított pénzt megkapjuk egy összegben.

— Van hely maguknál? — kérdezte a riporter.

— Sajnos nincs. Sőt, az igazat megvallva, néhány emberünk máris kezd feleslegessé válni...

Föld S. Péter

SZUPERNOVA

– Tisztelt kollégám is a csillagrobbanást figyeli?

SZILÁNKOK

PIACON

— Adja kilóját öt forinttal olcsóbban! Persze nem nekem, másnak, mert én akkor sem viszem el.

IVÁS

— Rá sem tudok nézni az italra. Ezért ne csodálkozzon, ha behunyt szemmel iszom.

MÉH-TELEPEN

— Ez a vas egy vasat sem ér.

TÜRELEM

— Elérkeztem a türelmem végső határáig. Most ettől a határtól kezdve tűrök.

BUNDA

— Most elmagyarázom, hogyan kell gyenge ellenfél ellen is veszíteni.

KULTÚRSZOMJ

— Én szívesen élnék egy braziliai őserdő mélyén, feltéve, ha van ott tévéadás.

PANASZ

— Feleségem nagyon szemérmes. Még nem láthattam ruha nélkül, pedig sztriptíztáncosnő.

NŐI DOLGOK

— Pocsék ez a regény, de az író nagyon szép ember.

MEGFONTOLT BETÖRŐ

— Ebbe a lakásba nem törünk be. Az álkulcs több be kerül mint amit bent találnánk.

ANYAGIASSÁG

— Pestről Debrecenbe utazom, hogy szájharmonika-koncertet adjak. De kérem a hangszerszállítási költséget.

NAIVITÁS

— A gyerekeimet befektetésnek tekintem, ami idős koromban majd jól kamatozik.

ÁLLATBARÁT

— Nekem olyan pici a lakásom, hogy kutyát nem tarthatok, de az illúzió miatt szívesen fizetnék ebadót.

JÓSNŐNÉL

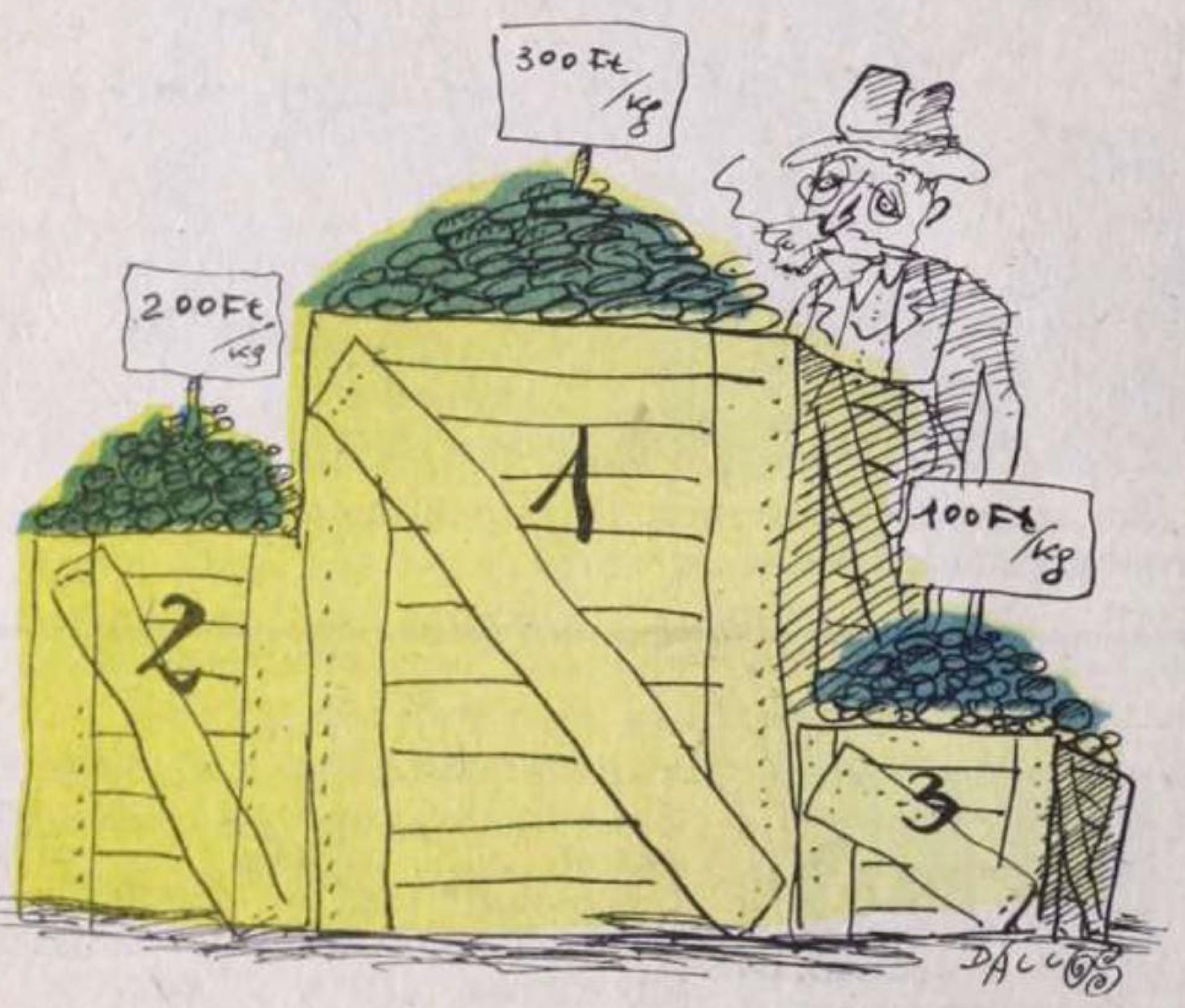
— Ha már a tenyeréből jósoltat, legalább megmoshatná!

MAGÁNY

— Tudja, mi az a magány?
— Én ne tudnám? Férjes asszony vagyok.

Galambos Szilveszter

PIACI ÁRVERSENY

— Kérek egy fürdőruhát — mondja az üzletben egy fiatal lány az eladónak.
— Milyet parancsol — kérdi amaz. — Élményre vágyik, vagy pihenni szeretne?

POLITIKAI ÉRDEM

— Ő tartózkodott!

Van utcai ismeretség,
(nem kell hozzá őstehetség).
Kinek jó vastag a bőre,
ilymódon tesz szert a nőre.

Ha ez nem megy, van szolgálat,
amely társakkal szolgálhat . . .
mert nálunk a társkereső
sűrű, mint a jegeseső.

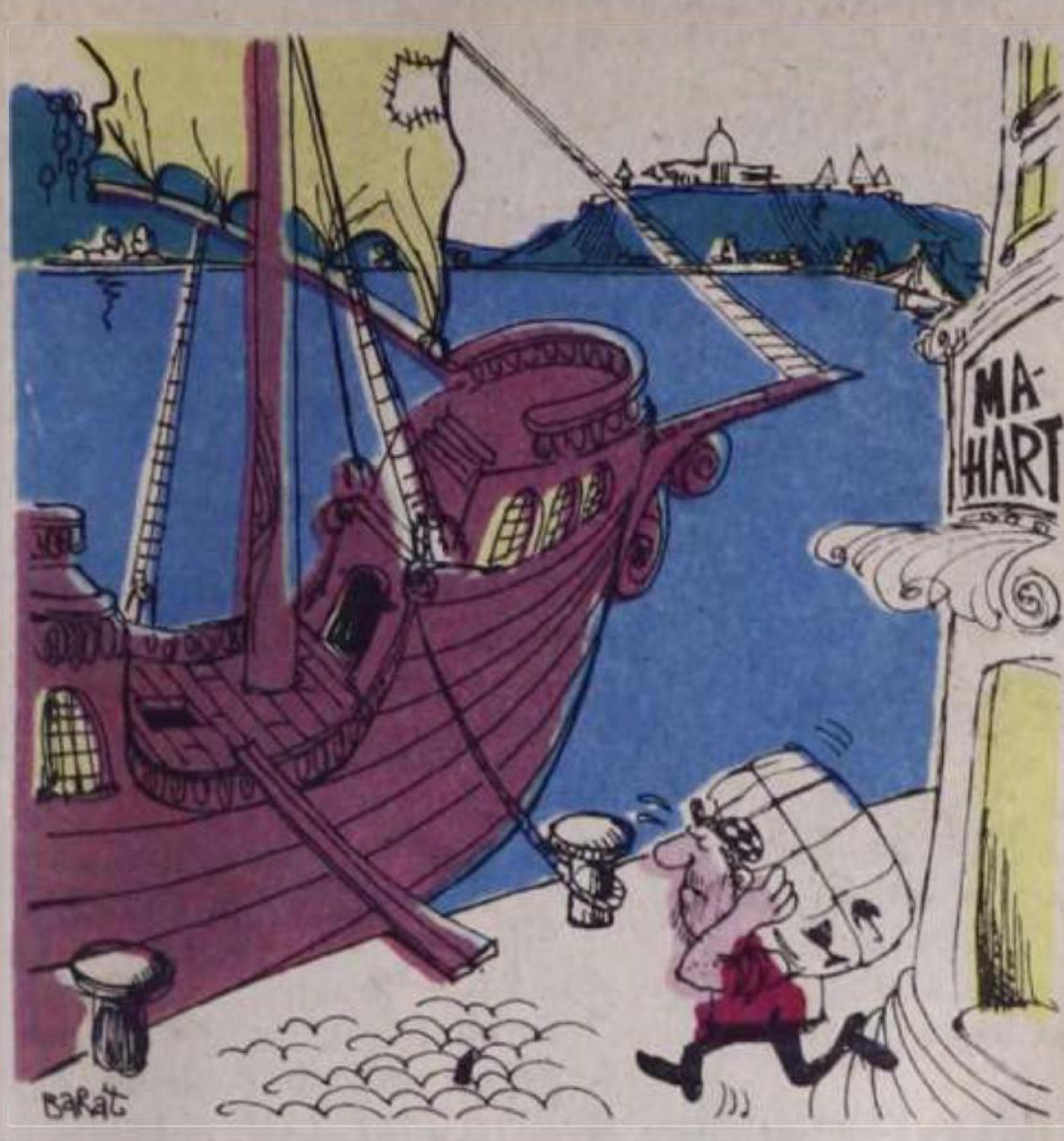
Fülöp György:

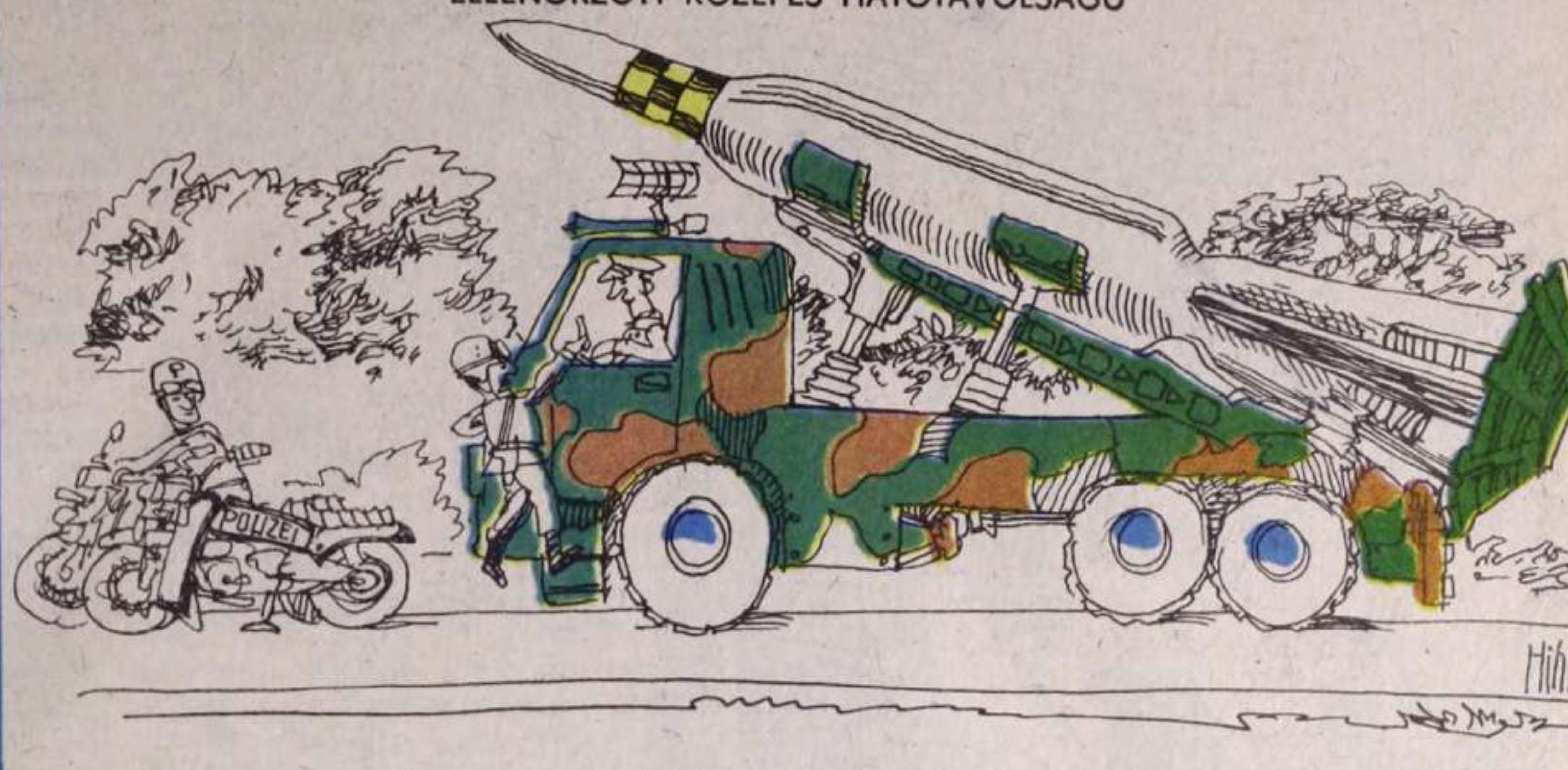
Ám ha nem megy, az úr hirdet.
Akad kislány szent is hirhedt . . .
mind-mind egy jó társat keres . . .
(te döntöd el, milyet szeress.)

Ha ez se megy, ne bánd koma,
hogy elmarad a lakoma.
Van tartalék-eleséged,
vár otthon a — feleséged!

ÖREGEK A HAJÓINK

ELLENŐRZÖTT KÖZEPES HATÓTÁVOLSÁGÚ

– Belefújna, őrmester?

– Mondja, van valami egyenes is ebben az országban?

– Gyanúsan szelíd a főnök, lehet, hogy megnyúzta azt a kertjükbe tévedt rókát?

VIHAR AZ ARÉNÁBAN

Időszámítás előtt 333-ban II. Flavius Valerius Constantius római császár magához rendelte az ügyeletes consult és felelősségre vonta:

— Légióim hírszerzői jelentették, hogy legutóbb botrányos jelenetek játszódtak le az amfiteátrumban. A kék-fehér ágyékkötős gladiátor gazdája sértegette azt a szenátort, akit én jelöltem ki a viadal vezetésére. Azonnal kivizsgáltatni az ügyet, és megindíttatni a fegyelmi eljárást a felelősség megállapítására. Az összes bűnöst elítélni! Az ártatlanokat is! Quod dixi, dixi!

A consul hívatta a lovát és elviharzott. Két nap múlva megjelent a császárnál, hófehér tógája alól előkapta a tárgyaláson felvett viasztáblajegyzőkönyvet.

— Császár, a hír igaz! A kékgatyás gladiátor gazdája, bizonyos Josephus, többek füle hallatára azt mondja Coeroesus szenátornak, hogy „kurafi". A fegyelmi tárgyaláson Josephus azt állította, hogy ő csak biztatta a versenyzőjét, mondván: „hurrá fiú". Ezt értette félre a szenátor. Megjegyzem, elég baj, ha Coeroesus nagyothalló, hiszen a viadalokon ráadásul még gyengénlátó is...

A császár eltűnődött. — Én azért ismerem ezt a Josephust, nyűgös egy alak, még nem volt egy jó szava a szenátushoz. Most mi volt a baja?

— Idézem a kihallgatásán elmondottakat — nézett bele a jegyzőkönyvbe a consul. „... a szenátor ott nyomta a gladiátoromat, hol csak érte, egyfolytában figyelmeztetgette őt, ordított róla, hogy részrehajló... jellemző, hogy amikor a másik gladiátor az ülepét mutatta nekem, az én emberemnek mutatott fel egy kekisárga tógafoszlányt... ez nem szenátor, ez egy lumbágós kertitörpe... különben is, én a viadal alatt az aréna szélén, egy egészen kis padon üldögéltem, nem is néztem a küzdőket, az eget kémleltem, hogy lesz-e napsütés, mert az jót tenne a primőröknek és én szeretem az újhagymát..."

A császár közbeszólt: — A lényeget, consul, a lényeget!

— Igenis, császárom, idézem tovább Josephust: „... nem kiabáltam a párviadal vezetőjével, én csak a fülébe

súgtam, hogy az ilyen embereket jobb helyeken az oroszlánok elé vetik".

— Tüchtig ember — szólt fejcsóválva Constantius. — És mit mondott a kihallgatáson Coeroesus szenátor?

— Azt vallotta, hogy Josephus gladiátora hentes és mészáros módjára küzdött, ellenfele nyakára dobta a hálót és fojtogatta, a második menetben egy görbe kiskéssel levágta a jobbfülét, majd egy még görbébb karddal a balfülét. Egyébként a szenátor közölte ezzel a kék-fehér ágyékkötős hentessel, hogy tilos győznie, mert ez sértené más gladiátorok érdekét...

— Ismerem a szenátorokat — jegyezte meg a császár —, nagy svihákok. Mi történt még a tárgyaláson?

— A két megidézett olyan dührohamot kapott egymás láttán, hogy teljességgel érthetetlen kifejezésekkel kezdtek dobálódzni. Josephus azt kiáltozta, hogy a szenátort — a consul betűzni kezdte a viasztáblát — „deresre kell húzni, és az erről szóló határozatot közölje a Kossuth rádió, a Petőfi rádió, a Heves megyei Néplap, valamint a Váproszi Filozofii..."

A császár összeráncolta szemöldökét: — Mi?? Latinul, consul, latinul, mert egy szót sem értek az egészből!

— Én se — mondta vörösen a consul. — A szenátor viszont azt kiabálta, hogy vonják felelősségre Josephust rágalmazás, becsületsértés és hitelrontás miatt. Meg gyilkosságért is, mert hogy őbenne megölte a sportszerűségbe vetett hitét. És azt is követelte, hogy — idézem — „mérjenek Josephusra huszonöt botütést, az erről szóló határozatot pedig motoros futár kézbesítse ki a gazdagréti kábeltelevíziónak és a Reuter hírügynökségnek..."

Constantius a haját tépte. — Mik ezek a zagyvaságok?! Úgy látszik, a szerencsétlenek félrebeszéltek. De azért remélem, méltó büntetést szabott ki rájuk, consul!

— Oh, imperátor, ez csak természetes. Mindkettőjüket belököm az arénába, százezer örjöngő, tomboló, dobáló pannon néző közé. Garantálom, hogy elmegy a kedvük a civódástól!

— Szegény nézők — mondta a császár és könnycseppet morzsolt szét arcán...

Fekete Gábor

Megszűnik a patinás öntöde

GÁBOR ÁRON RÉZÁGYÚJA LE VAN LOMBOZÓDVA

PÁLYAELHAGYÁS

– Elteszem jobb időkre . . .

FOTÓSAROK

HOVA TOVÁBB?

„Ballag már a vén diák tovább, tovább" — éneklik nemsokára könnyező szemekkel a végzős diákok. Igazuk van, főként abban, hogy legtöbbjüknek még halványlila gőze sincs arról, hogy hova tovább?

Hovatovább az ember egyre tétovább: gyakran már azt sem tudjuk, merre és ha netán meg is van az irány, máris itt a következő kínzó kérdés: meddig?

Mi az iskolának tanultunk, az élet csak díszlet volt, szemléltető eszköz tanulmányainkhoz. Nekünk azt nem tanították, hogy van másik ajtó is. Mi mindig csak egy ajtóról hallottunk, arról pedig még csak nem is álmodtunk, hogy csapóajtók is vannak!

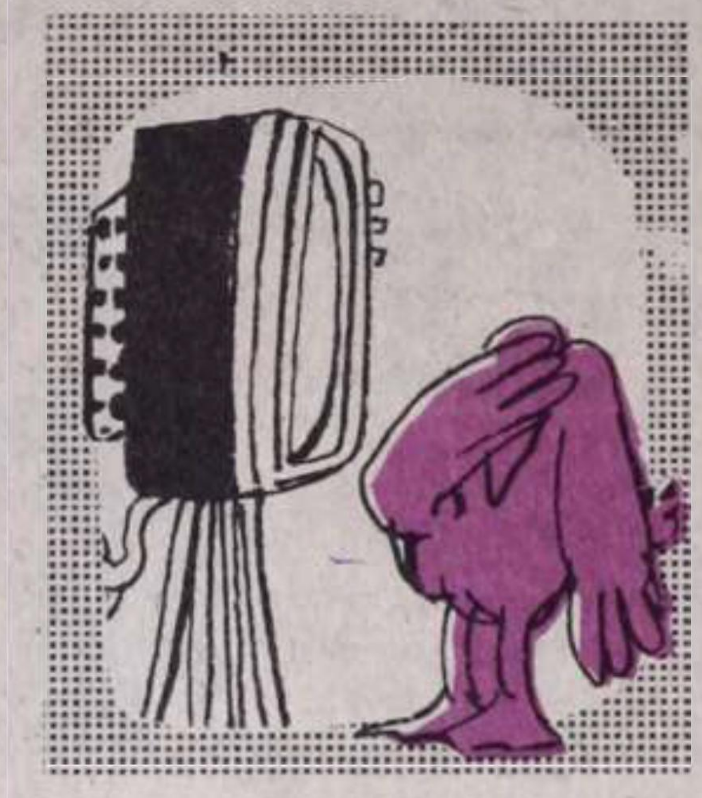
Ajtóügyben még sokat kell fejlődnünk, ehhez pedig három dolog kell: tanulni, tanulni és . . . mi is a harmadik? No nézd csak! A harmadikat nem elfelejtettük?

efespé

(Laczó József felvétele)

KABARÉ MINDEN MENNYISÉGBEN

Nem tudom, meg méltóztattak-e figyelni: él a tévé műsorszerkesztőiben valamiféle együvé-csoportosítási, műsor-rímeltetési hajlam. Ha szombaton egy Derrick-sztori megy Fritz Wepperrel, akkor kövesse azt a *Kabaré* című musical Fritz Wepperrel. Továbbá. ha szombaton a *Kabaré* című musical megy, akkor menjen vasárnap a Rejtő-kabaré. Suba subához, *Kabaré* kabaréhoz. Különben is, ha a tragikus musical hőse 1931-ben nyelvleckék adásából tengeti életét Berlinben, akkor e körülménnyel, nemde, pompásan összecseng a másnapi Rejtő-kabaré hősének, Rejtő Jenőnek 1927-ből kelt berlini levele, melyből kiviláglik, hogy a jeles humorista no vajon miből tengeti életét Németországban? Ördögük van, eltalálták: nyelvleckék adásából. Szinte látom a műsor összeállítóit, amint elégedetten dörzsölik a kezük, miközben keblük csak úgy dalmahodik a gyönyörűségtől, hogy lám, micsoda fenenagy koncepciót sikerült itt világra ihleniük. Így legalább Fritz Weppert is letudhatták egy időre, meg a kabarét is.

Illetve . . . ez utóbbit, úgy érzem, nehezebb lesz. A tévében ugyanis gyakran az is kabarévá válik, amit nem annak szántak. Itt van mindjárt a Rejtő-kabaré, melyben közölték a nagyérdeművel, hogy — ha nem tudná — P. Howard úr a légiósregényeken kívül tömérdek bohózatot is írt; aztán meg mi történt? „Tömérdek" ide vagy oda, nem voltak képesek (micsoda kabaré!) egy teljes műsort pusztán olyanokból összeválogatni, melyek még nem szerepeltek a képernyőn. Mert bizony teszem azt, az eunuchhá rokkant férfiú jelenetét már láthattuk, amikor a tévé Rejtőről születésének kerek *hetvenhatodik* évfordulója alkalmából sugárzott emlékműsort. Az is kabaré volt. (Nem a műsor: a hetvenhat.)

Nekem az is kabaré, ha a Rejtő-kabaréban Óperenciát dalolnak operáció helyett, nemkülönben, ha a táncikáló hivatásos párokat összemérem a *Kabaré* című filmben szereplőkkel, akiknek ég tudja, hogyan, de a magyar tévé stúdiójánál négyszerte kisebb táncfelületen is sikerült felvételkor egyszerre mozogniuk, miközben . . . Na igen. Kabaré.

Kabaré az is, hogy nálunk a tévében olyanok lehetnek zsűritagok némely művészeti vetélkedőn, akik csalhatatlan biztonsággal lőnek le a színről másutt versenygyőztes, virtuóz Mozart-interpretátorokat, de órákig elhallgatnák műkedvelő poéták klapanciáit, s lelkesen bámulnak két vonagló sihedert, akik bréktánc címén előadják, milyen is lehetett, amikor a grószfater meg a komája légnyomást kapott a nagy visszavonuláskor.

És mit tartsunk afelől, hogy mikorra időzítik a mi kis tévénkben az Állatparádét (melyet állítólag közkívánatra tűztek ismét műsorra)? A kedves, szívet-lelket melengető műsor, a gyermekek öröme — megnéztem az órát — *23 óra 20 perckor* került adásba. Nem tudom, a szerkesztő bácsik-nénik hogyan nevelik ivadékaikat; az enyéim ilyenkor speciel már alszanak, sőt felnőtteket is ismerek, akik ilyenkor fordulnak át egymás másik oldalára. De akkor vajon kinek szól a „közkívánt" állatfilm? Kabaré.

No aztán itt volt mostan, ugyi, a Magyar Nyelv Hete, melynek alkalmából sok okos szó elhangzott, kivált *Grétsy László* és *Vágó István* kitűnő, csak sajnos méltatlanul kurta, tízperces műsorában, az *Álljunk meg egy szóra!* címűben, miközben Vágó István tévébeli kollégái itt-ott továbbra is *„azok, amely"* stílusban ülték (ölték?) meg anyanyelvünk ünnepét. Kabaré.

Ja, és ha már a szép magyar nyelvnél, ízes beszédnél tartunk, igazán csak hálásak lehetünk a tévé sportosztályának, amiért segít eltakarítani azt a nyelvi szennyet, melyet a lelátókon ülő-álló vérmesebb ifjak a fülünkbe, sőt a képünkbe vágnak. Más kérdés, hogy a takarítás némileg féloldalas. A minap például visszajátszották nekünk egy Újpest—Fradi jégkorongmérkőzés egyik részletét, hogy kipellengérezzék a mocskolódókat. Előre közölték, hogy sípszóval fogják ledöfni azt, amit jó ízlésű ember nem mond, s hallani sem hall szívesen. Elindult a jelenet bejátszása, s a jó ízlésű tévénéző az alábbi kórusban gyönyörködhetett: „Újpesti cigányok, *(SÍPSZÓ)* az anyátok!" Amiből teljesen világosan kitetszik a sportriporternek az az érdekes elképzelése, hogy csak a nemi aktusra való alpári fölhívás a mocsok, a rigmus többi része viszont sípszó nélkül is nyugodtan megismételhető. E jelenség természetrajzáról éppen a *Kabaré* című film tudósított.

De *ez* már sajnos nem kabaré.

Timár György

– Mit szól az ötlethez van Spaaken úr? Így talán félrevezethetnénk a terroristákat!

Darnyi Amerikában is bizonyította

RÖVIDTÁVON MI MINDENT MEGÚSZUNK

Fagyasztott kenyeret hoznak forgalomba

A TECHNOLÓGIÁT A BÉREKEN MÁR KIPRÓBÁLTÁK

VILMA NÉNI

– Ha nem lenne ez az állandó pénzprobléma, egész jó volna a szocializmus.

ARÉNA

FAGYI

— Én sem lopok, mégsem csókolok föl havi tizenötezret — mondta a középkorú pedagógus a tanáriban a többieknek.

Nemrég csöngettek ki a második óráról. Máskülönben matematika-fizika szakos volt a középkorú pedagógus, s mint ilyen, hivatalból is messzire el tudott számolni. Kitűnő koponya lehetett, mert amúgy még sohasem látott egyben tizenötezret.

— Miről van szó? — kérdezte a földrajztanár.

— Az a fagylaltoslány, a rádióban.

— Imádom a pisztáciafagylaltot — ábrándozott el az iskolatitkár —, de mi köze ehhez a rádiónak?

— Bemondták ma reggel, hogy van valahol Pesten egy fagylaltoslány, aki tizenötezret keres havonta. A tulaj szerint azért kap ennyit, hogy ne lopjon és ne lógjon.

— Nem is olyan sok az a tizenötezer — vélekedett a történelemtanár —, harman mi is megkeresünk annyit. Más kérdés, hogy volt idő, amikor a tolvajoknak a fél kezét levágták.

— Az se rossz, de akkor hogyan merné a fagylaltot?

— Imádom a pisztáciát...

— A helyedben én nem dicsekednék azzal, Böbe, hogy nem vagyok szarka — fordult a másik matfizes a matfizeshez. Ők ketten különösen ádáz barátai voltak egymásnak az egyébként átlagos légkörű tantestületben.

— Ezt hogy érted?

— Úgy, hogy egy matektanár a számegyenest mégsem fújhatja meg.

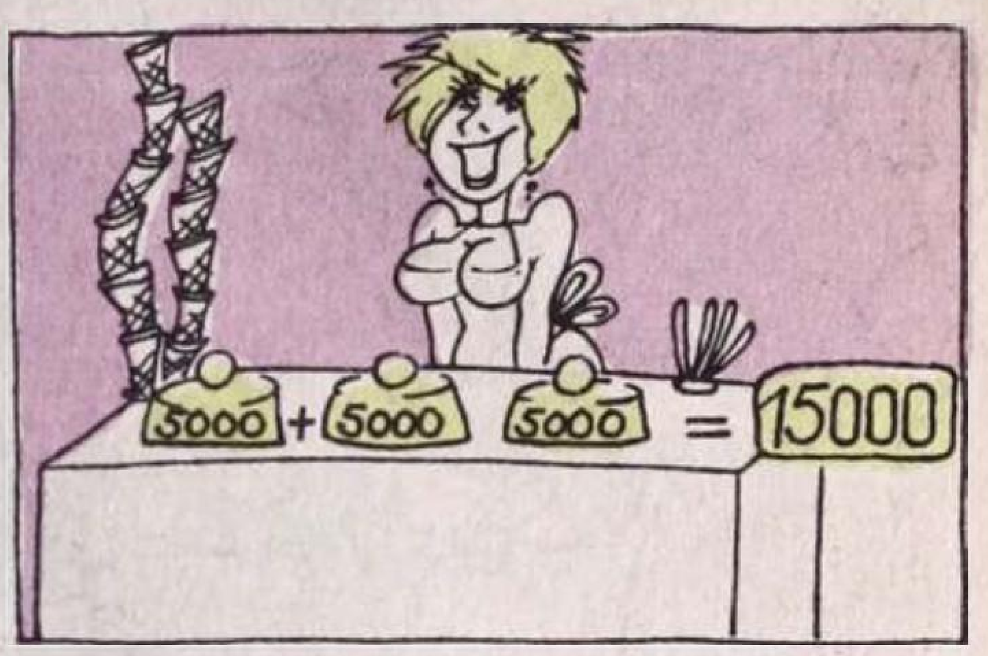
— Ez jellem kérdése — sziszegte Böbe.

— Hát épp ez az! — mosolygott angyalmódra a másik.

— De kartársak! — lépett közbe az igazgatóhelyettes, aki eredeti képzettsége szerint magyar-orosz szakos volt, ám évek óta már inkább csak közbelépett.

— Ne marják egymást, kartársak! Különben is, micsoda beszéd az, hogy „megfújja" és „fölcsókol"?

— Az én egyik volt gyerekem, a kis Városfalvi is beállt fagylaltosnak — me-

rengett el a földrajztanár. — Szerette az iskolát, tíz év alatt végezte el a hét osztályt. Földrajzból speciel gyönge volt...

— Speciel matekból is...

— Összekeverte a Golf áramlatot a tizedes törtekkel...

— Volkswagen Golf?

— ...avagy a tizedes meg a többiek...

— Mit mondtál, tizenötezer?

— Imádom a pisztáciát...

Becsöngettek.

Münz András

RÉMKÉP

DÖBRÖGI-DÍJ '87

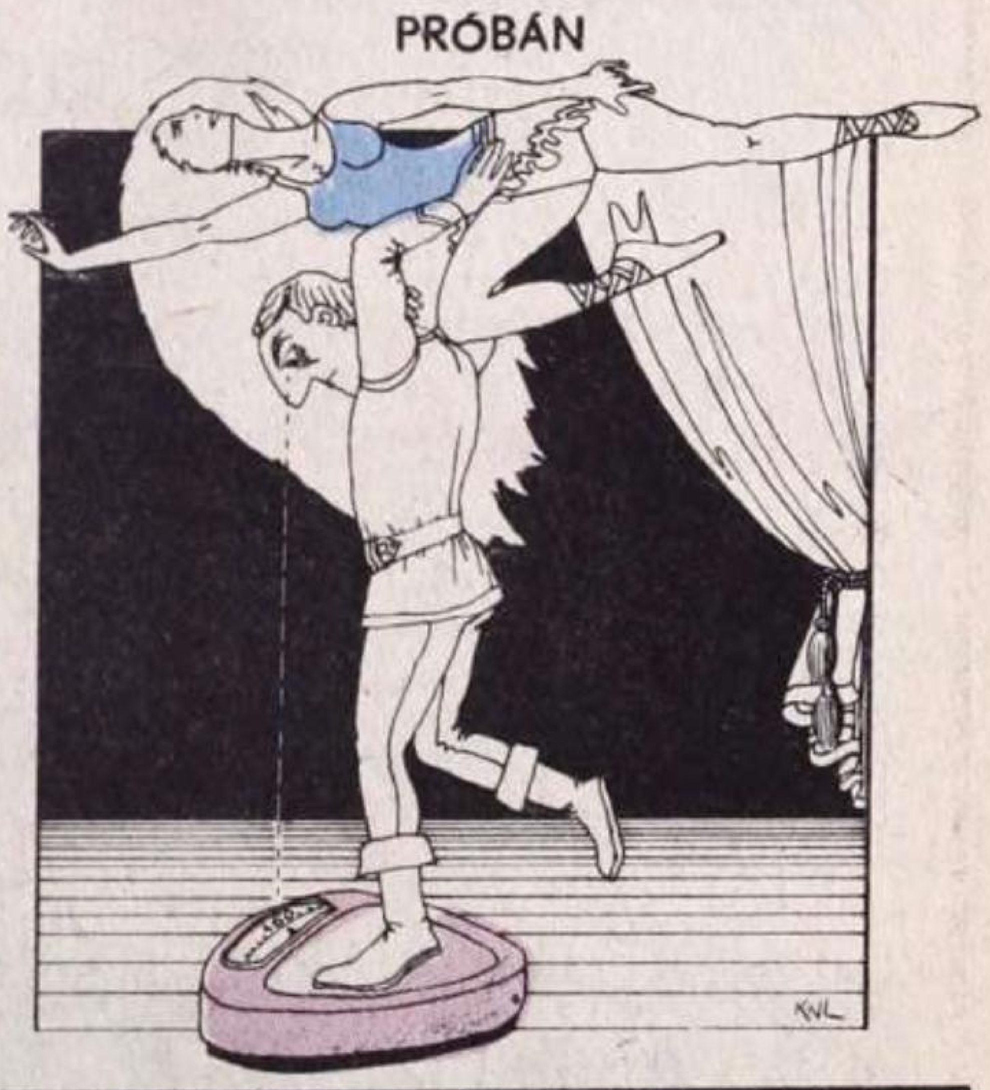
Hagyományainkhoz híven ebben az évben is kiosztjuk a Döbrögi-díjat.

Kérjük olvasóinkat, hogy legkésőbb április 30-ig írják meg nekünk, hogy 1986 májusától napjainkig melyik intézmény, vállalat, magánszemély érdemli meg ezt a díjat, másokat felbosszantó tevékenységéért.

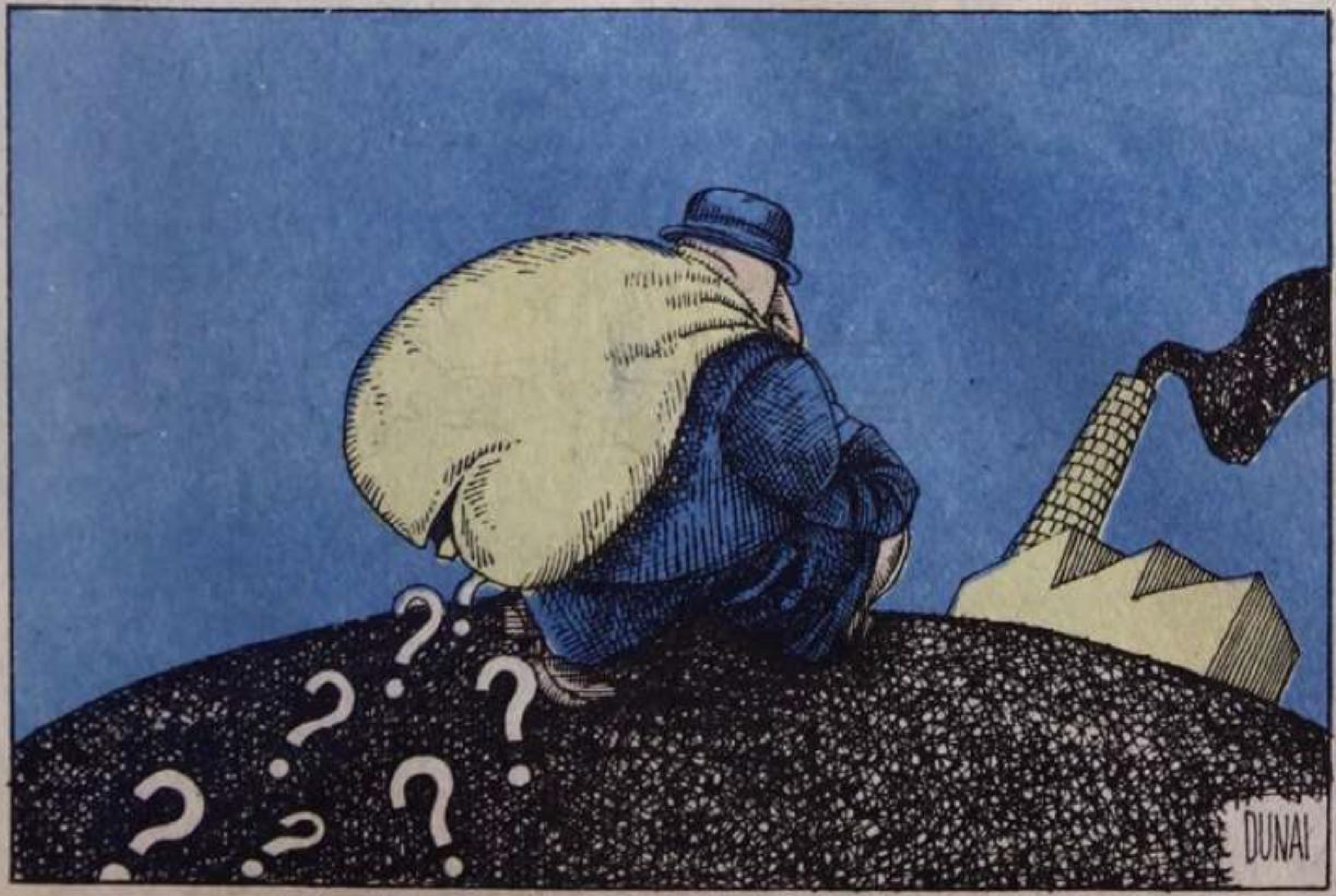
A borítékra írják rá: Döbrögi-díj.

A díjazottak névsorát május végén közöljük.

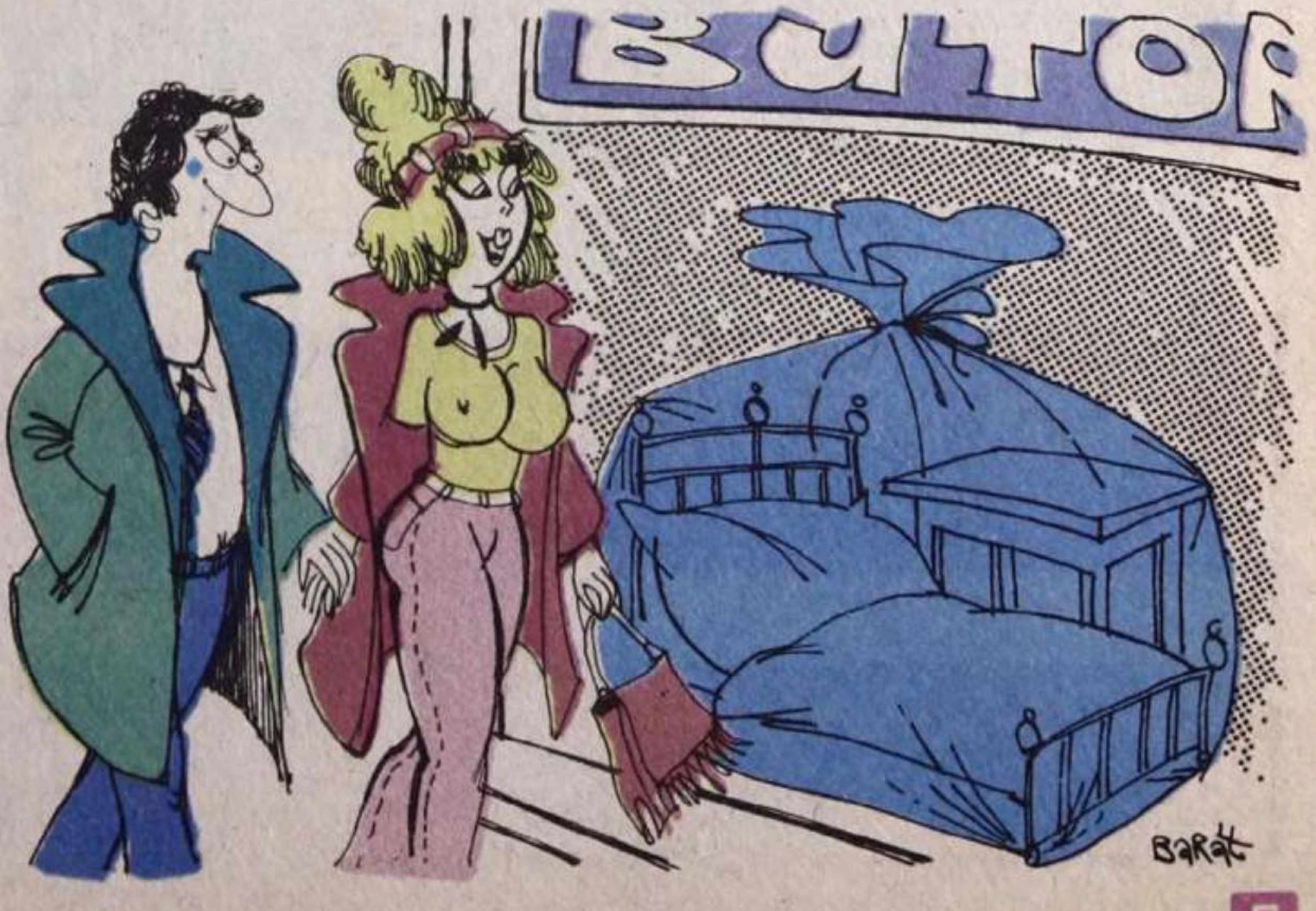
PRÓBÁN

CSOMAGTERV

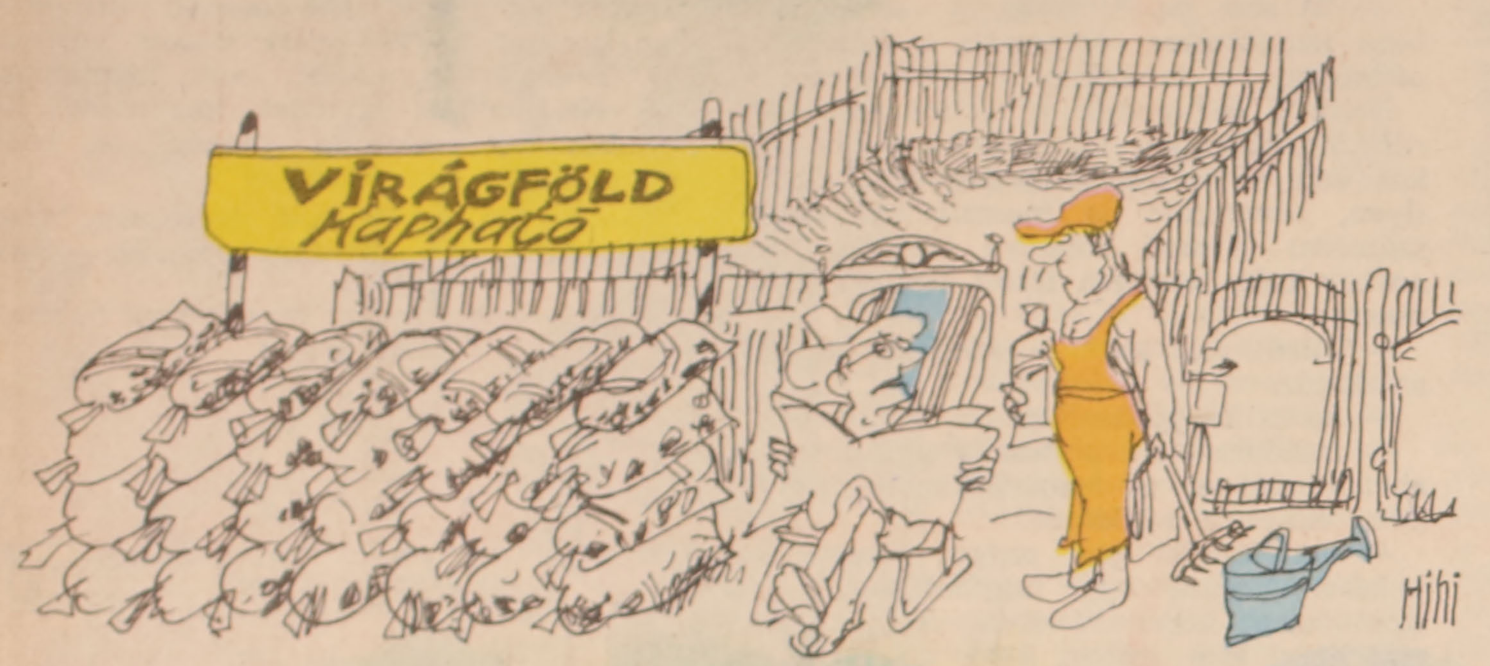

EGYSÉGCSOMAG

DRÁGA MAGYAR FÖLD

KIARUSITÁS

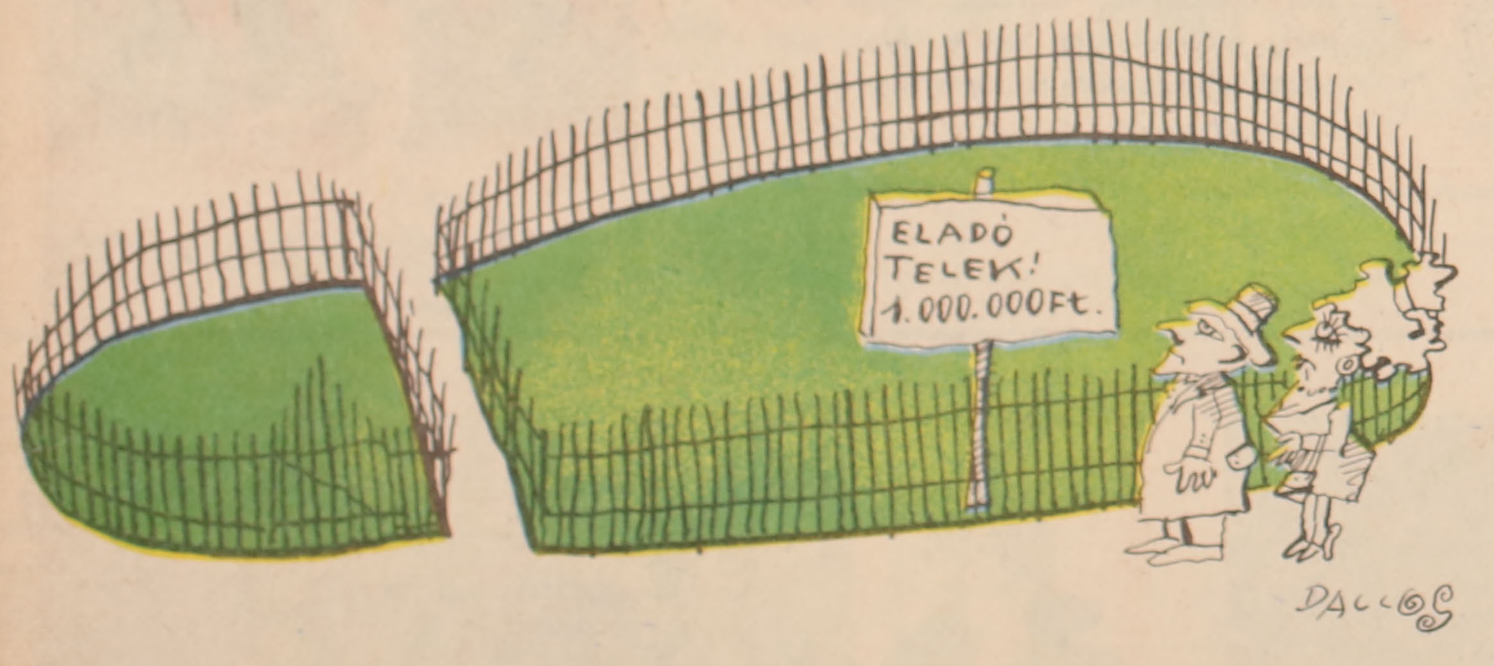

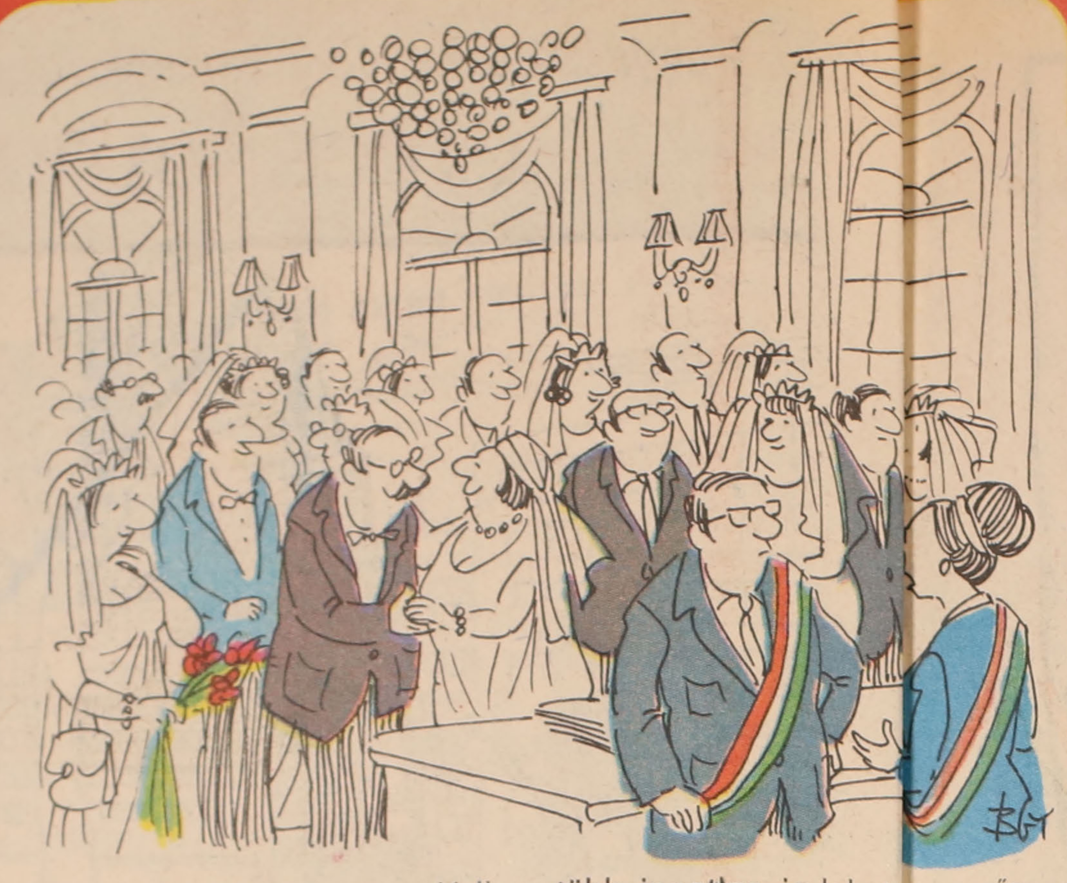
– A fene se veszködik konyhakerti növényekkel . . .

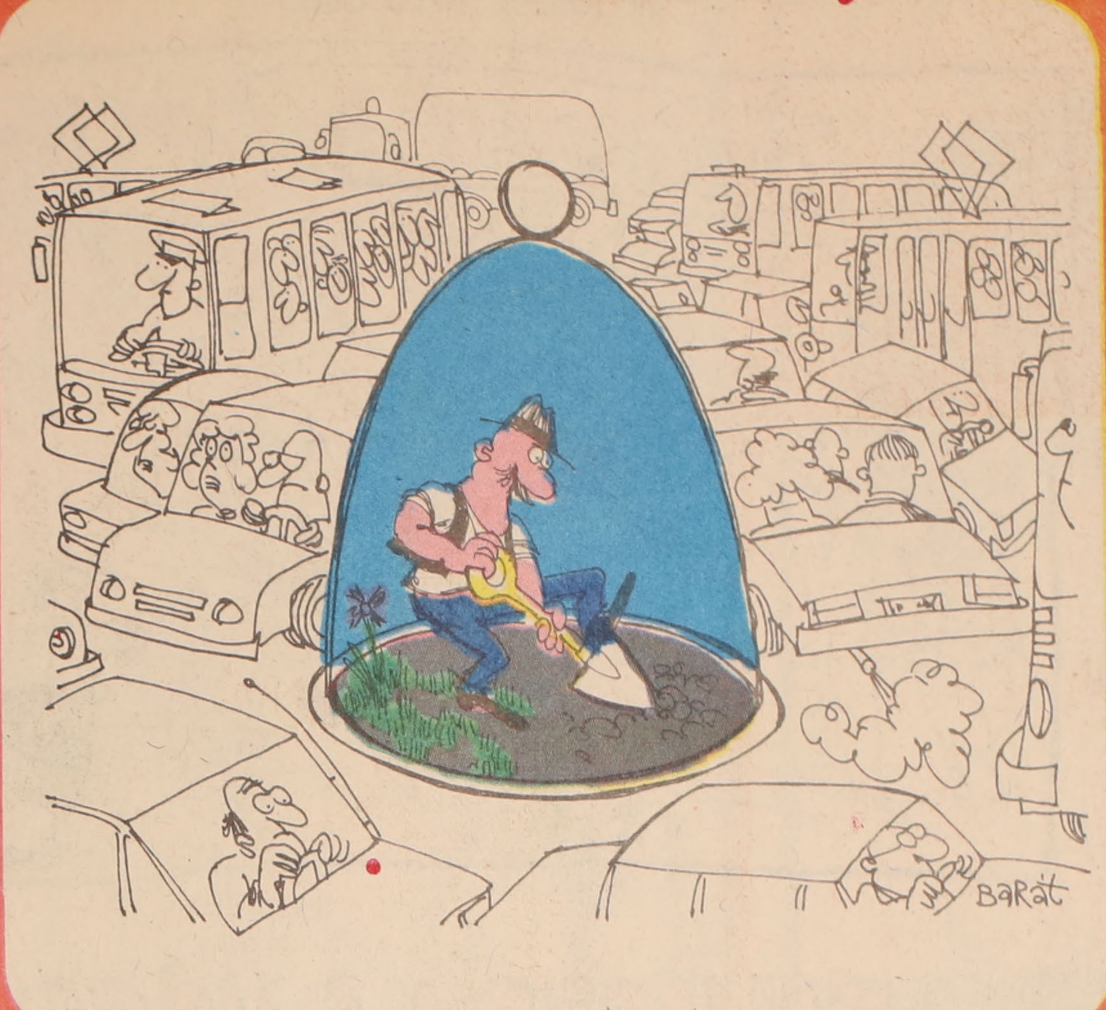
– Kell, hogy legyen itt arany vagy olaj, ha az állam ilyen drágán adja a telket . . .

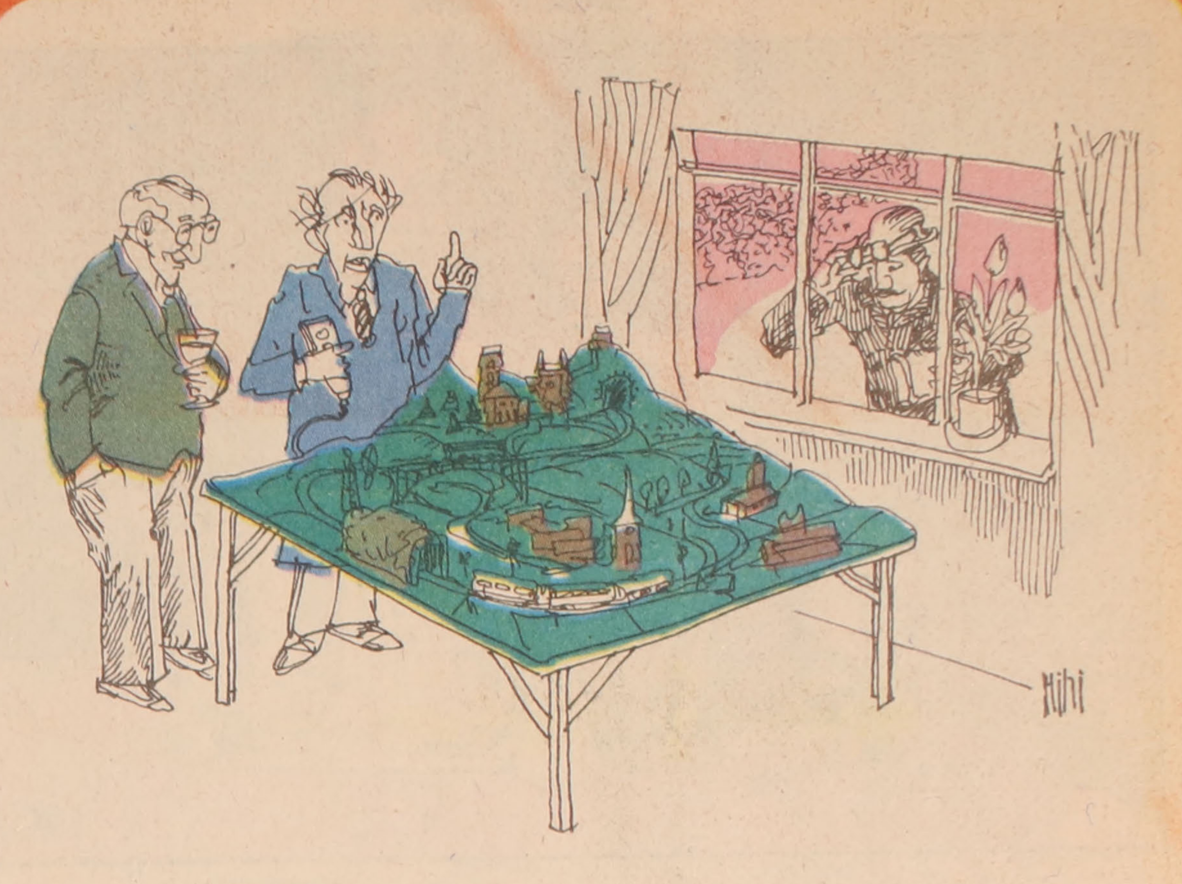
TALPALATNYI FÖLD

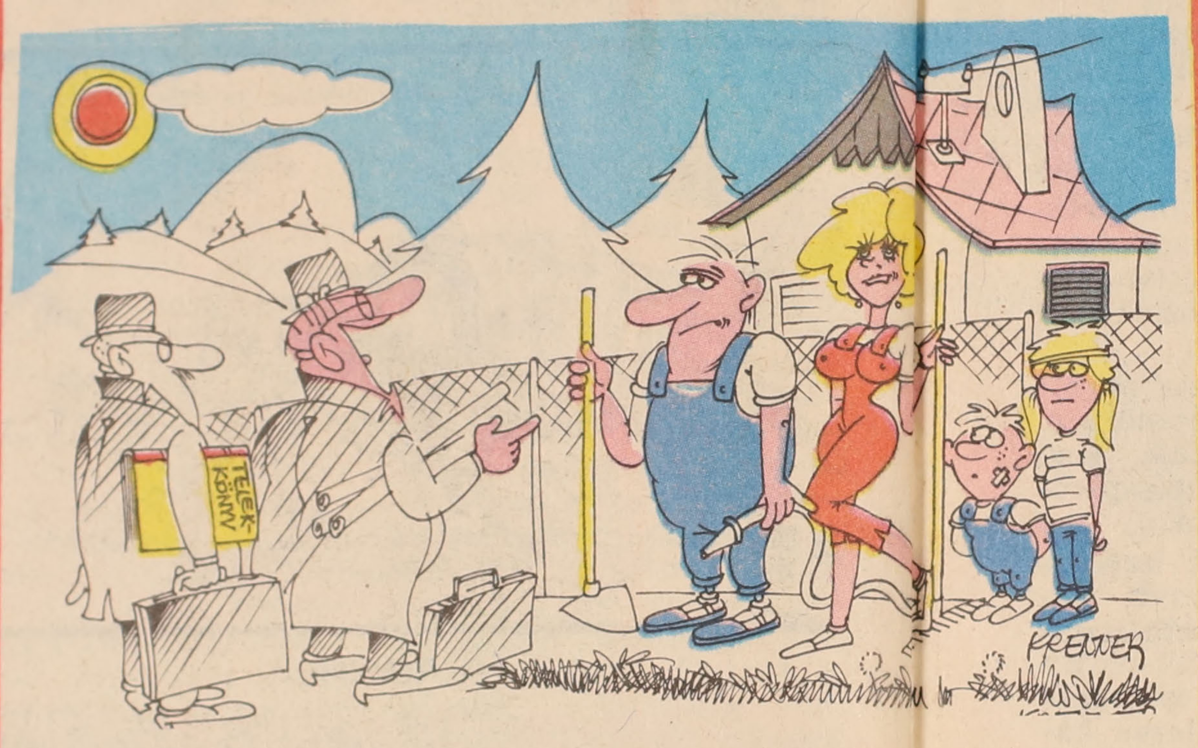
– Most, hogy egy családban több ingatlan is lehet, nem győzzük majd a visszaházasodókat!

– Terepasztal után csak nem vetnek ki rám földadót?

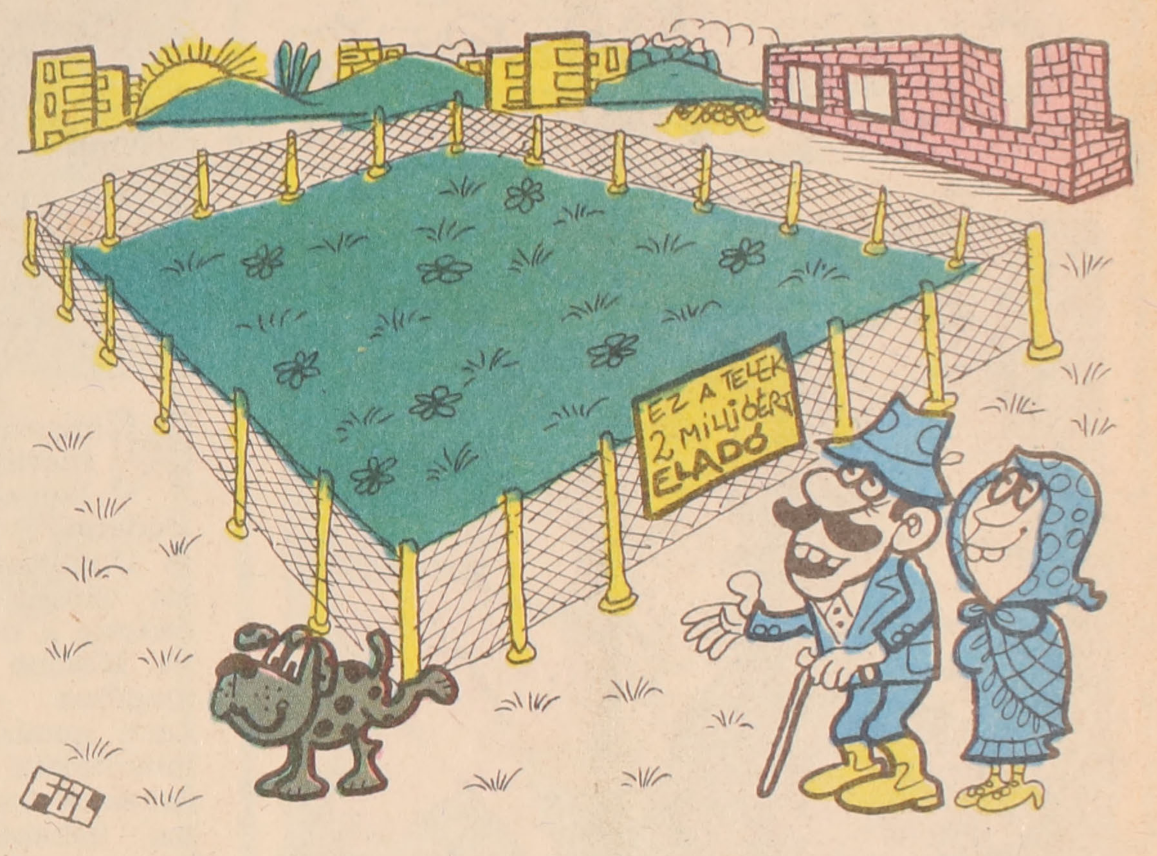
TARTOS HASZNÁLAT

– Most, hogy már közművesítették a telküket, háromszor annyiért meg is vehetik!

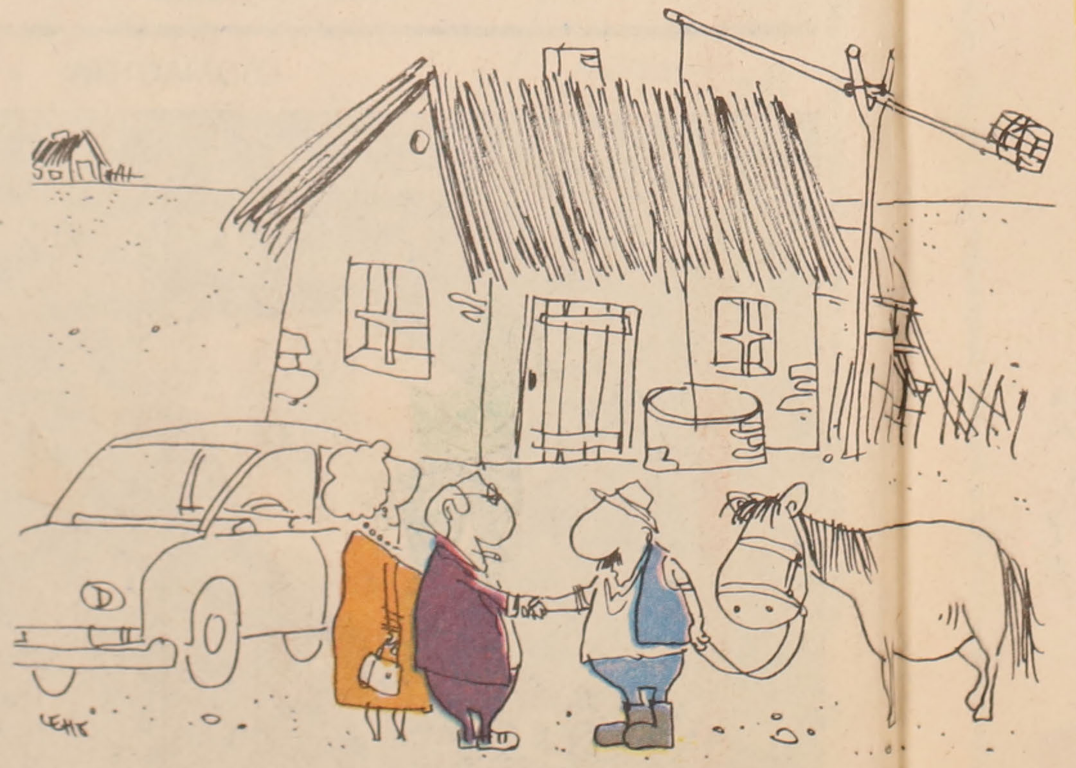

– Amig a telefonkábelt lefektetjük, be is vetjük!

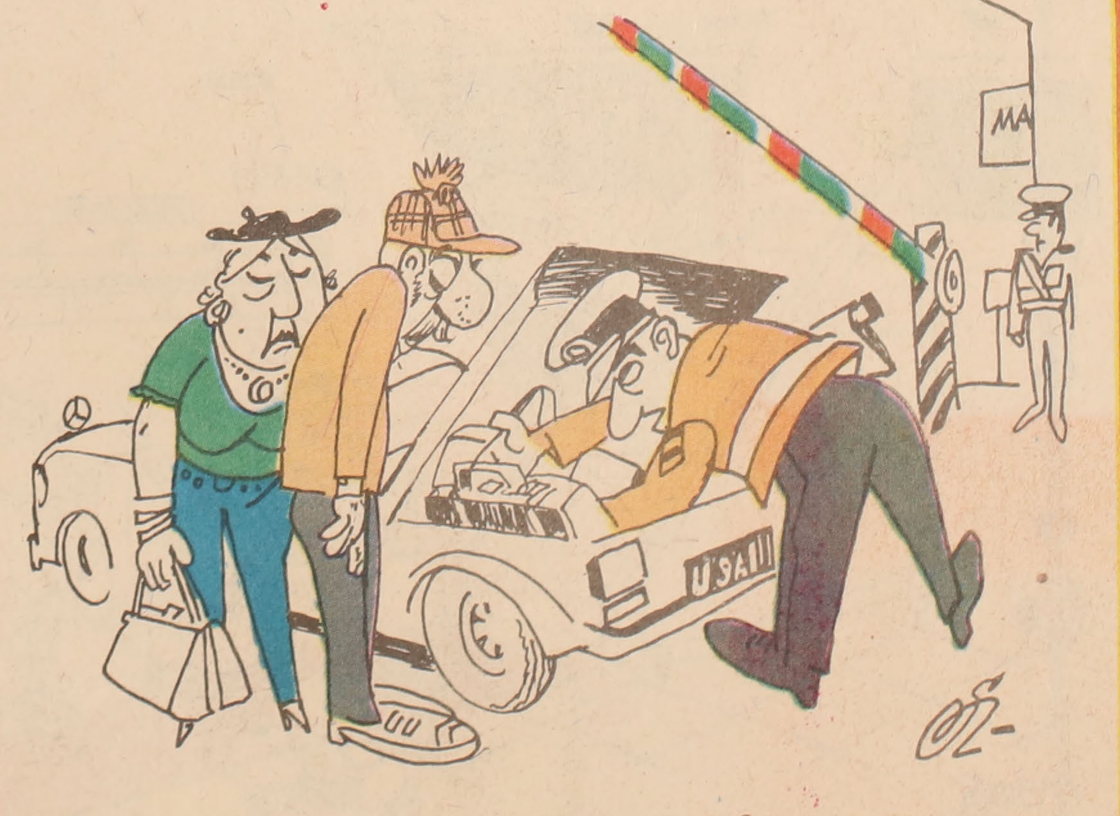
– Ha most megvolna a húsz holdam, bevetném házzal.

ELÁRVULT TANYA

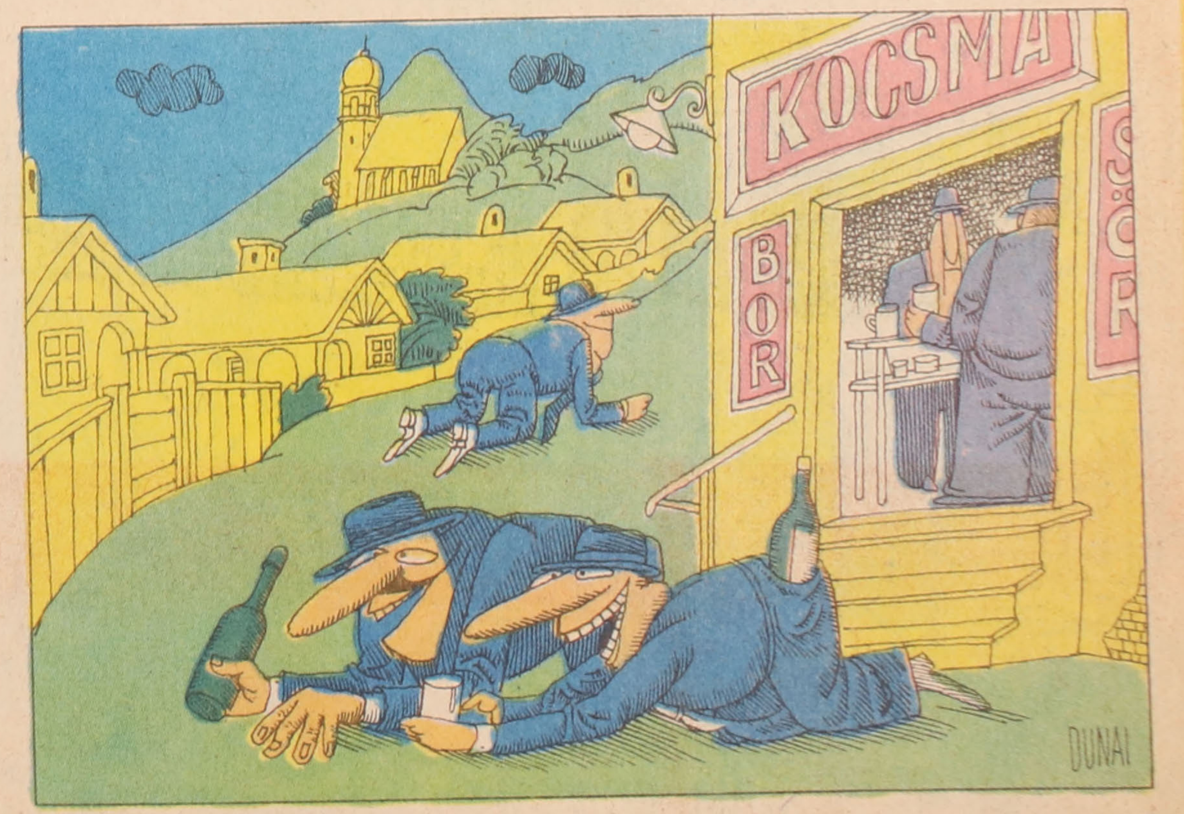

– Akkor megegyeztünk! Adok hozzá egy fehér lovat is, csak vigyék!

HONFI VÁMOLÁS

– Forint, ékszer, hazai rög?

– Milyen szép sárga ez a magyar föld!

CSALÁDI KRIMI

JÓL JÖVEDELMEZŐ ÜZLET

MEGJELENT

TAVASZ? NA VÉGRE!

Nímand, a jónevű humorista egykedvűen lapozgatta kedvenc irodalmi folyóiratát, a Havi Unalmast. Hja, a tavaszi fáradtság jelei... — ásította a novellákat olvasva. Később — amúgy egymagában — játszott egy parti gombfocit, c-vitamin tablettákkal. Amelyik sárgamezes fautolt, azt azonnal bekapta. A meccset ezzel együtt elveszítette, s emiatt bizony elszomorodott...

Ám ekkor a rádióban egy vidám fülemüle-hang kedvesen beolvasta a legfrissebb MTI-közleményt: megjött a tavasz!

A tavasz? Na, végre! — kanyarította sálját háromszor nyaka köré a mindig óvatos humorista. — Lemegyek, megnézem...

Meg kell hagyni, az MTI ezúttal is bátran és elsőként tájékoztatott. A pesti utcákról valóban eltűntek az utolsó hófoltok is, a langyos napsugarak szelíden simogatták a járdák mellett mosolygó tízéves Trabantokat. Az aszfaltot a még múlt ősszel elvetett és a téli hótakaró alatt gond nélkül áttelelt szemét borította.

A mi koszunk... — hatódott meg ettől a humorista, s eszébe jutott a régi bölcsesség: „ki mint vet, úgy arat".

Vihorászó és ígéretesen gömbölyödő kamaszlányok, valamint lapos aktatáskás anyagbeszerzők siettek el mellette. Csak a közértek előtt toporgott ráérősen néhány svájcisapkás úr, a kilenc órát jelző harangszóra várva.

Óh, tavasz, tavasz! — szimatolt a levegőbe az érzékeny szívű és hasonló orrú tollnok. A tüdők ibolya- és hamburgerillattal, a zálogfiókok télikabátokkal teltek meg...

És a pesti nők... Mmmm! Új frizurák, frissen festve, mint a ligeti padok, és gondosan lakkozva, mint a tavalyi mérlegbeszámolók. Egyszóval: nők, nők, pesti nők, csalafinta fürtök, villanó térdek és játékos blézerek.

S az utcák tavaszi zsongása! Verebek csivitelése odafönn, és közlekedési rendőröké idelenn...

Óh, április! — ujjongott a nehéz sorsú humorista. Szemmel láthatóan éled újjá a város, percről percre és óráról órára.

Mint megannyi szorgos narancssárga hangya, súrolták a várost a köztisztaságiak. A KRESZ-táblák ismét vakítóan csillogtak a napsütésben, jelezve kanyart, útszűkületet, óvatos megtorpanást, — vagy éppen szabad utat, előzést, helyes irányt. Csupán az immár érvényüket vesztett bérstop-táblákra húzták vigyázó kezek fekete fóliát...

Tavasz, tavasz... susogták a fák, s bontották bizakodóan rügyeiket a fényben, a cirógató keleti szélben...

Walter Béla

A VELÜNK ÉLŐ TÖRTÉNELEM

– A hajdani nagy sztrájk emlékére tartunk egy kommunista szombatot.

FOGADÁS

– Azért nem hittem volna, hogy ennyire fiatalítanak!

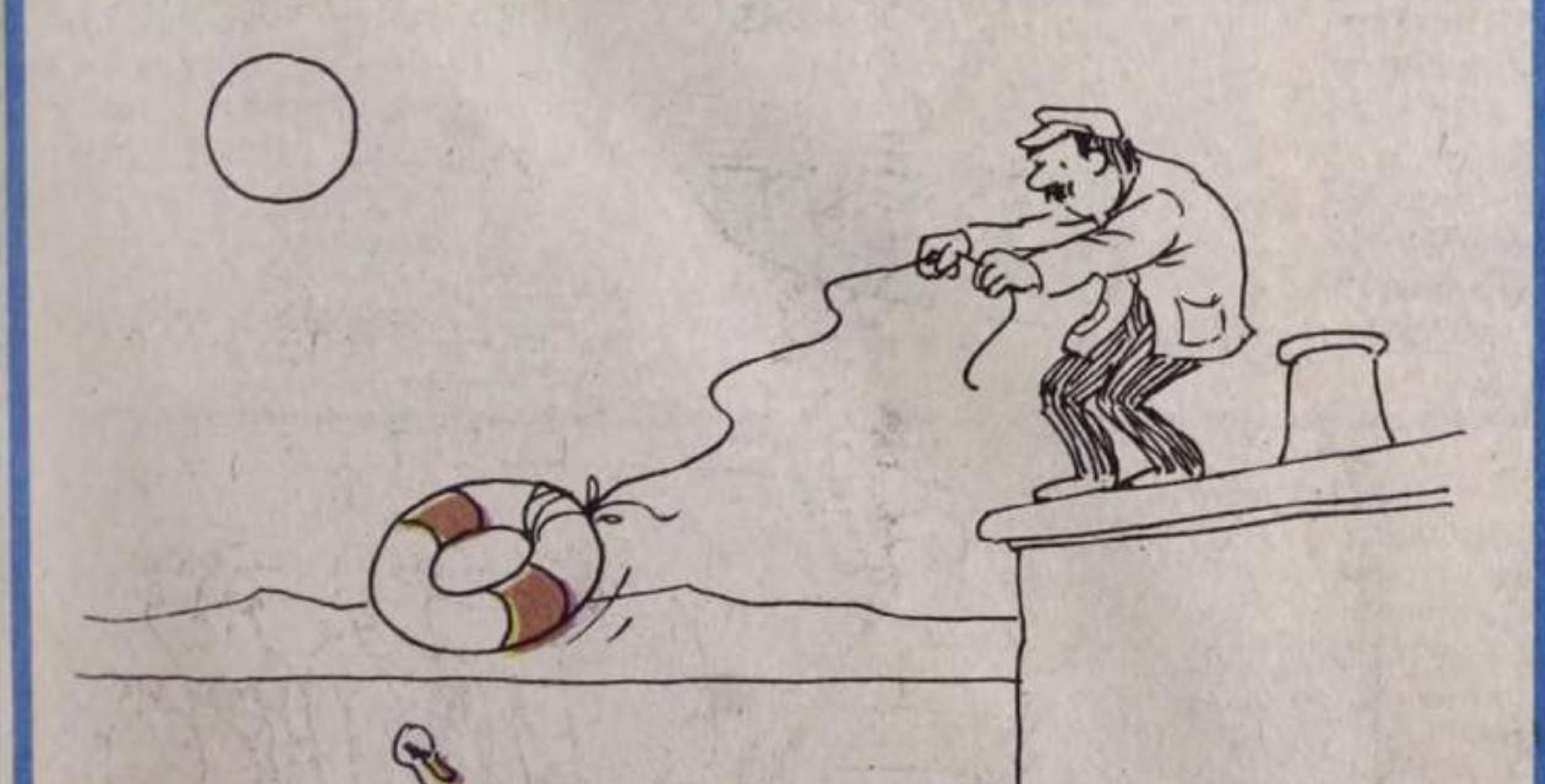

CSUPASZÍV

VÁRNAI, BALÁZS-PIRI, SAJDIK, FÜLÖP, HEGEDŰS, BRENNER, LEHOCZKI

ESTI MESE

– És most kedves gyerekek, nézzetek meg egy bolgár rajzfilmet arról, hogy hogyan épített házat a nyuszi és a sündisznócska!

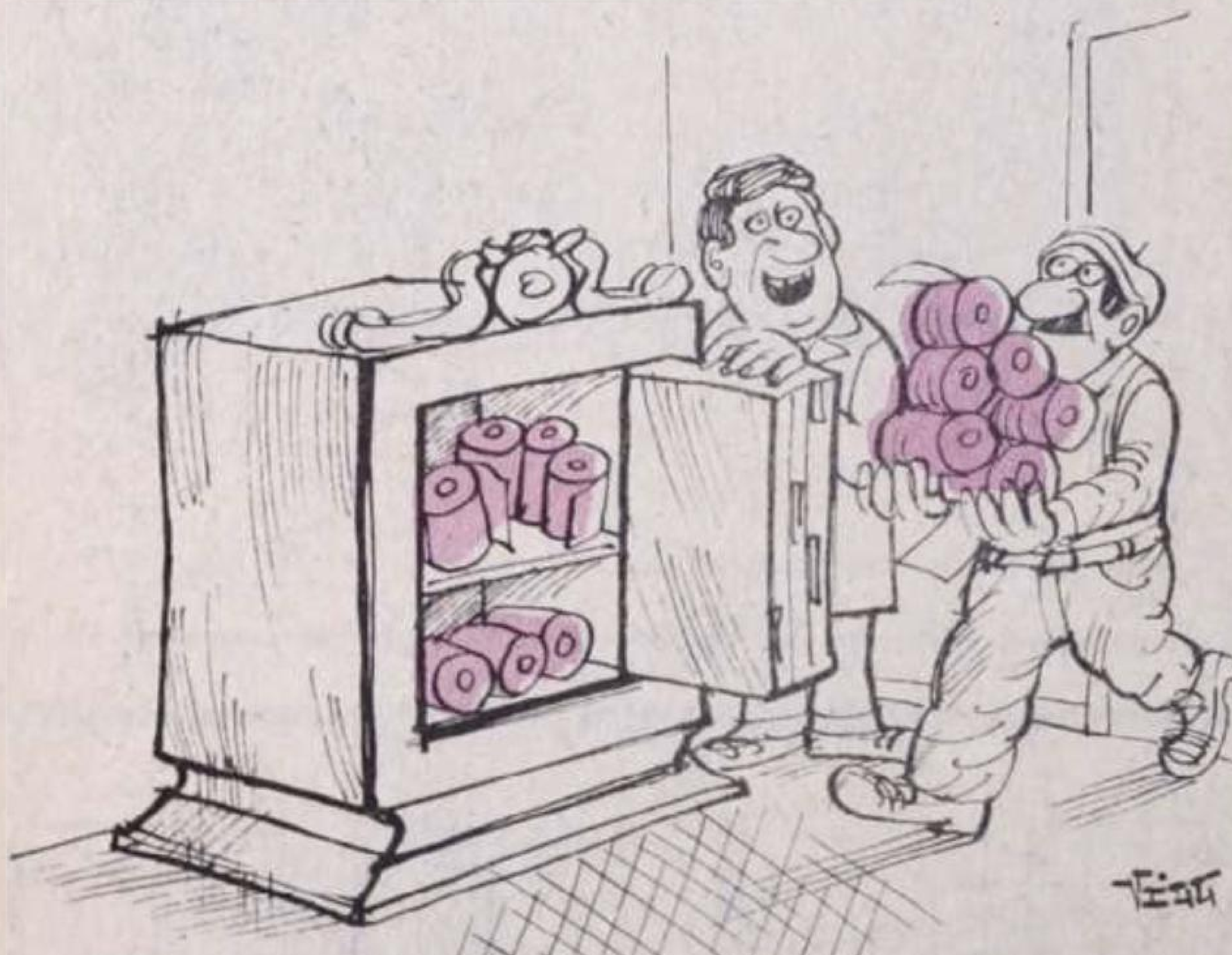
EMLÉKTÚRA

– Hát, ha senki sem emlékszik vissza szívesen azokra az időkre, akkor megyünk haza.

MASZEK NYUSZI

– Ez most akkora kincs, hogy itt tároljuk...

HIVATALOS LÁTOGATÁS

A vendég rendületlenül mosolygott. A fotósok körbeállták, villogtak a vakuk, az üdvözlő tömeg üdvrivalgásban tört ki. A spontán lelkesedést még az sem zavarta meg, hogy az éljenzők a már nyolc éve elhunyt IV. Bulu király nevét kiáltozták, mert a szervezők siettükben összecserélték a brosúrákat.

A vendég üdvözlésre emelte karjait.

— Népeink barátsága... Ocsaka szigetének vendéglátó népe... és mint Rururu küldötte...

A rendőrfőnök épp a sajtó képviselőit fogadta a tanácsteremben. A falon hatalmas világító térkép mutatta a Vendég útvonalát. Hogy jobban lehessen látni, leoltották a terem lámpáit, a függönyöket behúzták. Sajnos így sem lehetett pontosan kivenni az útvonalat, mert a világító térkép átmenetileg elromlott.

Az újságírók kérdésekkel ostromolták a rendőrfőnököt:

— Mi lesz a program? Hol lesz az ebéd? És a merénylő?

— Kérem, nyugodjanak meg, urai vagyunk a helyzetnek. Mondhatnám, ott vagyunk a helyzet magaslatán, mely magaslatra természetesen a sajtóigazolványok is érvényesek.

A IV. Bulu tér sarkán időközben a Merénylő elfoglalta állását. Könnyű állás volt. Mint sülttökárus tevékenykedett, hiszen a kíváncsiak tömegét jól kellett lakatnia. Többezren gyűltek össze a merénylet hírére.

Nyüzsögtek az újságírók, hiszen a környék boltjaiban Ocsaka és Rururu monogrammjaival ellátott emlékvirslit árultak. A Merénylő csókokat dobált a fotósok felé, majd elővette fegyverét, és közönségének félelemtől vegyes moraja közepette megtöltötte.

— Nem könnyű az én munkám — nyilatkozta később az „Élettársak, Receptek" című női magazinnak —, hit kell hozzá és szenvedély.

A Vendég ismerte a programot, tudta, hogy zsúfolt, ezért az ismeretlen Ocsakai sírjának megkoszorúzását a merénylet utánra halasztotta. Ettől ugyan bosszús lett (nagyon szeretett koszorúzni), de hiába első a politika, és csak aztán a szórakozás!

Épp a IV. Bulu tér közepére ért nyitott kocsijával, amikor eldördült a gyilkos fegyver. Két lövés érte: egy a vállba, egy a kalapba. Utóbbit elég zokon vette.

— Erről nem volt szó — üvöltözte —, a vadonatúj kalapom!

A Rendőrfőnök kezeit tördelte.

— Ne haragudjon, ez még csak az első merénylete. Legközelebb majd jobban sikerül.

A Merénylő szerényen háttérbe húzódott, de a Rendőrfőnök elkapta karját.

— Azért ne bújjon el! Nem vallott teljesen szégyent, és különben is szeretném megbilincselni.

A hangulat tetőfokára hágott, a nap hősei autogrammokat osztogattak, miközben fél kézzel egymást ölelték.

— Mosolyogjon már — szólt a kókadozó Vendéghez a Rendőrfőnök — gondoljon a fotósokra is...

A Vendég összeszedte magát, és hatalmas puszit nyomott a Merénylő homlokára, majd utolsó erejével arra gondolt, hogy egy kis reklám sose árt...

Selmeczi Tibor

— Hallottam szomszéd úr, hogy leégett a nyaralójuk!

— Pszt! Még nem, majd csak csütörtökön ég le...

BENZINGŐZ

– Nem látni ettől a nyavalyástól!

AZ OLVASÓ OLDALA

BOLHAPIAC

KERESNEK: Samantha Fox képeket, posztereket, albumot, dalszövegeket; — Szőnyeget, kisgyereknek háromkerekű biciklit, női ruhákat (170 cm magasságra); — Bármilyen típusú, selejtezésre váró motorkerékpárt; — 10—15 l-es akváriumot aranyhörcsögnek (nem baj, ha repedt); — Egy másfél éves hosszúszőrű (angóra) kócos tengeri malacot, aki(!) az én tengerimalacomnak, Borzinak hű párja lenne; mindenféle, régi levelezőlapot és szerelmi levelezést, ez utóbbit a szívszaggatóbb fajtából; — Régi gramofonokat, 78-as fordulatszámú lemezeket, kottákat és nagyon olcsó pianínót, esetleg harmoniumot; — Magyar Konyha I. évf. 1., 2., 3., 4., II. évf. 3., III. évf. 4. számait; a régi MINERVA Színe-java füzetkéit; — Moldova György: A pénz szaga c. könyvét; — James Hadley Chase: Biztosabb, ha meghal c. művét; A Rakéta regényújság 1983. évf. 29., 30., 31., 32., 33. számait és 1986. évf. 7., 8., 9., 10., 11., 12. számait; Nemere István: A rémület irányítószáma; A vak madár; A fantasztikus nagynéni; Műkincsrablók a kisbolygón című munkáit; — Párisi Divatlapokat; Film Színház Irodalmat; Nemzeti Képes Sportot; Képes Krónikát az 1940-es évekből.

KÍNÁLNAK: Új idők c. lapokat; Egy nagy, kéthengeres bolti mákdarálót; két benzines Aladdin-lámpát, gázharisnyását; Két sötétre pácolt magas és csinos virágtartót; Egy 160 cm hosszú esztergált karnist, amelyre gyűrűkkel kell fellógatni a függönyt. Nagyon régi és sok karika kell hozzá; két rézkarnist; — Felnőtt és gyermekkerékpárt, tonettszéket, mosógépmotorokat; — Szobai légnedvesítőt; ARISTO logarlécet; műszaki tolótáblázatokat; — Agatha Christie, Rejtő Jenő, George Simenon és McBain könyveket; — 1970—80 közötti, 1:43 és 1:25 méretarányú autómodelleket; — A Ludas Matyi 1965—86., a Képes Újság 1971—86. és a Vigília 1958—86 teljes évfolyamait.

CSERÉLNEK: Modern Talking poszterekért magyar és külföldi együttesek címét adom; — C—16 és C+4-es számítógéphez adok játékprogramot, kazettás magnóért vagy Junoszty tévéért; — Sztereo lemezjátszó sasszét kemping vagy fotócikkekre; — levelezőlapokat, gramofonlemezeket, virágtartót, karnisokat cserélek férfinak való sétabotra.

Az ajánlatokat, kívánságokat továbbra is levélben kérjük, pontos címmel, ha van telefonszámmal. A közhírré tétetett holmik után munkanapokon 9 és 12 óra között a 335-718-as telefonszámon, a 4-es melléken lehet érdeklődni.

Sajnos...

Sz. J. Eger — A Ludas Matyiról írott ötversszakos költeményében lapunkat azzal vádolja, hogy elspóroljuk az olvasók elől a szép női testek látványát. Poémájának utolsó strófája így hangzik: „Pőre nő a humor gyöngye / Eddig azt hittem én dőre / Míg a márciusi Ludas / Mindennőt ruhástól mutat." Nem magyarázkodni akarunk, de az idei március annyira hideg volt, hogy nemcsak a pőre nők, de a felöltözött olvasók is könnyen megfázhattak volna...

L. A. Magyarbánhegyes · Legőszintébb sajnálatunkra „Ha közlekedni akarsz, lapátolj" című írása a Ludas átfutási ideje miatt mára aktualitását vesztette. A prózai mű utolsó mondata azonban így is maradandó nyomokat hagyott bennünk. Így hangzik: „Az ágyban még hallottam, amint nyikorog az ajtó, melyet az öreg bátyó már évek óta nem olajozott, mondván, a nyugdíj kevés, az olaj pedig drága." Így igaz.

R. J. Dunaújváros — Rövid versei közül néhány frappáns szakaszt osztunk meg az olvasókkal. Első vers: „Kójál / kajál." Második vers: „Bement röhögve / kijött köhögve." S végül a harmadik: „Tizes / Fizess!"

B. K. Nyékládháza — „Körös partján ül a Verebes" című hosszú elbeszélő költeményét nem továbbítjuk az érintetteknek, mert ezzel csak tovább szítanánk a vitát.

Z. G. Debrecen — Tréfás rigmusai egy jól öszszeszokott baráti társaságban még elmennek, néhány üveg bor után pedig kifejezetten élvezhetők is lennének, nekünk azonban nincs arra lehetőségünk, hogy minden olvasónak egy palack bort is mellékeljük. Az ihaj szócskát egyébként j-vel kell írni!

R. T. Püspökladány — Gratulálunk uram, a fogadást Ön nyerte: Sas József nem a Ludas Matyinál kezdte pályafutását.

TÜCSÖK és BOGÁR

A választék szemrevaló, csak el ne kapkodják, amíg odaérünk!
(Az Alföldi Tüzép kártyanaptárait beküldte Gulyás Jánosné, szentesi olvasónk.)

James Hadley Chase-nek, az izgalmas regények egyik legismertebb brit mesterének közel száz szegényéből harmincat filmesítettek meg vagy vittek színpadra. 1985-ben, 78 évesen halt meg.

És mi lett a többi hetven szegénnyel?
(A Rakétában találta Király Lászlóné, sziráki olvasónk)

Telelottó-nyeremények

Több mint százezret fizet a négyes

A Sportfogadási és Lottó Igazgatóság tájékoztatása szerint a Budapesten megtartott márciusi telelottó sorsoláson 5 találatos szelvény nem volt.

4 találatos szelvény 9 darab, nyereményük egyenként 1 040 224 forint, 3 találatos szelvény 1717 darab,

Valamivel több!
(A Szolnok megyei Néplapból ollózta Pintér Béla)

17.25: Képújság
17.30: Bakonóták
18.00: Száz híres festmény

Például: „Ahogy én fejezek, nem fejez úgy senki..."
(A Pesti Műsorból ollózta dr. Hegyi László)

A szuperpályázat főnyereménye: Dacia 1310-es személygépkocsi! Már kapható az újságárusoknál. Előfizethető a hírlapüzletekben

Reszkess Merkur!
(A Ludas Matyi hirdetései között fedezte fel Jeges Sándor, gyulai olvasónk)

maradt ki a legnagyobb ziccer: Juhász—Vincze kényszerítőzés után Sváb az állva maradt diósgyőri védelem díszkíséretében két lépésről

Tetszik érteni: állva kísérték. Feltehetőleg gitáron!
(A Nógrád c. lapban lelte Herczeg György, salgótarjáni olvasónk)

VENDÉGMARASZTALÓ SÁROS ÚT

Somogyváron, ahol a szüleim laknak, Dózsa György nevét viseli egy szép hosszú, egyenes utca. 40—50 család lakik ebben az utcában, nem is lenne semmi baj...

...csak az út. Térdig érő sár és mérgelődés. Gyalog szinte képtelenség végigmenni rajta. A faluban sok mindenre jut pénzt, de a köves útra nem. Édesanyám 40 éve fizeti a községfejlesztést, azért, hogy térdig járhasson a sárban.

Meddig kell még türelmesen várnunk a köves útra? Ha az illetékeseknek kellene naponta kétszer, háromszor végigmenniük az utcán, talán gyorsabban intézkednének.

Serednicziki Mihályné
Tatabánya, Schönherz Z. u. 35. IV/1. 2800

KÖVETÉS

című rejtvényünk megfejtése:

— Lehetséges kedves asszonyom, de behajtott a garázsomba.

200—200 forintot nyert:

Molnár Béláné, Bp., Hám Kálmán u. 78. 1044

Kovács István, Miskolc, Engels u. 38. 3529

Lénárd Lászlóné, Tata, II., Bacsó B. út 18. 2890

A nyereményeket postán küldjük el a nyerteseknek.

A FŐNÖK REGGELIJE

TRIBÜN

A Washington Egyetem izmos rögbicsapata 31-21-re kikapott a jóval harmatosabbnak vélt kaliforniaiaktól. Jim Walden, a vesztes edzője kesernyésen kommentált:

— Ha egy tank gázol el bennünket, árva szót sem szólok. De most egy moped ment át rajtunk!

* * *

Jack Bicknell, a Boston College mestere vereségek után kedvenc hátaslovával, a Face nevű sárgával vigasztalódik.

— Face sosem mondja, hogy a védelem átjáróház, vagy hogy a csatárok lába kelttésztából készült. Face csak annyit mond: nini, itt jön Jack a sárgarépával!

* * *

Fred Akers átszerződött a sárgamezes Texastól a feketetrikós Purdeuhoz. Diane, az edző neje boldogan fogadta a változást:

— A fekete sokkal jobban áll nekem, mint a sárga!

* * *

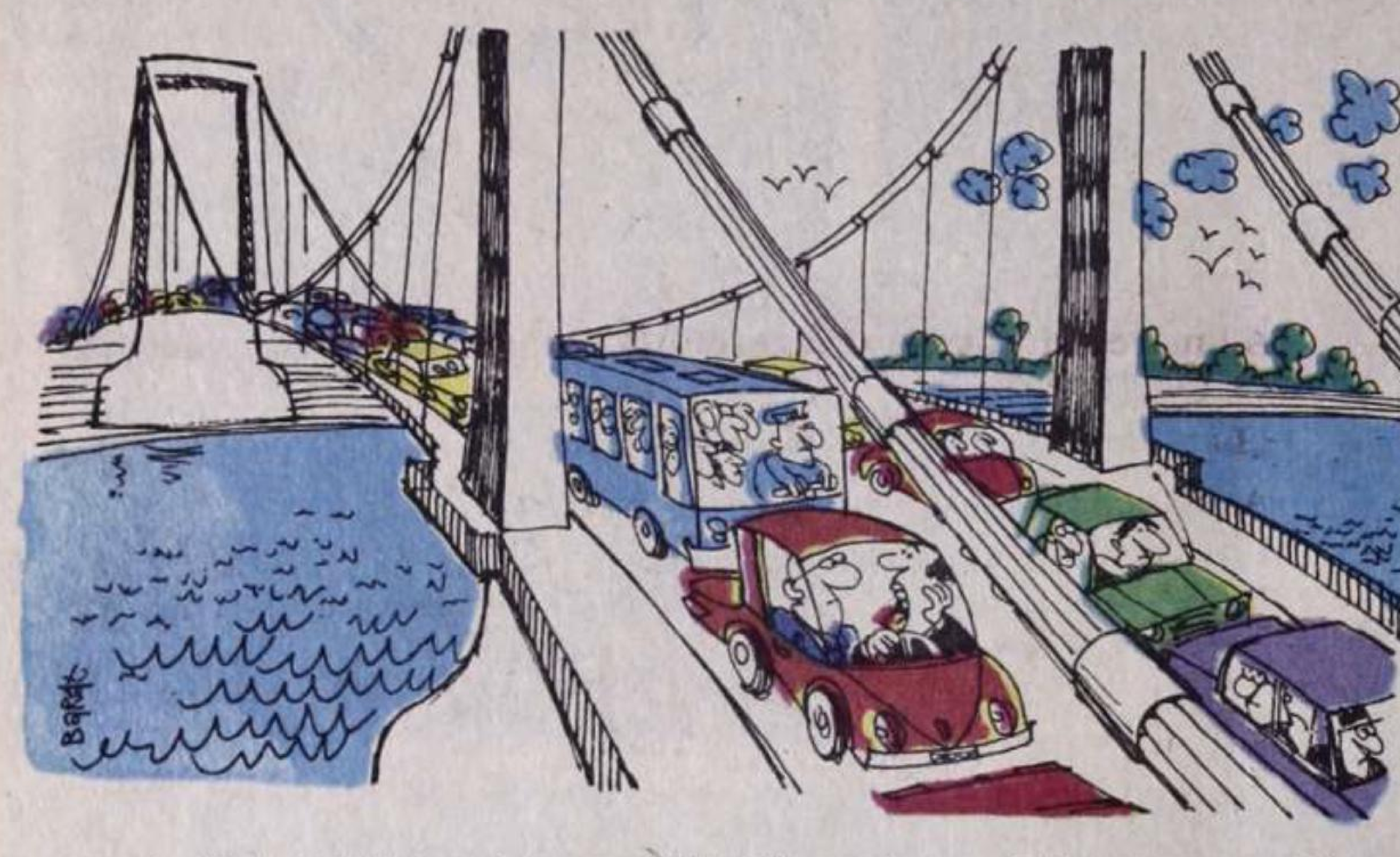
Bill Giles, a Philadelphia baseballjátékosa bravúros teljesítményt nyújtott a Detroit ellen. Egy riporter megkérdezte, hogy érzi magát egy ilyen siker után? Az okos válasz így hangzott:

— Fogalmam sincs.

(p. p.)

MAGYAR ODÜSSZEUSZ

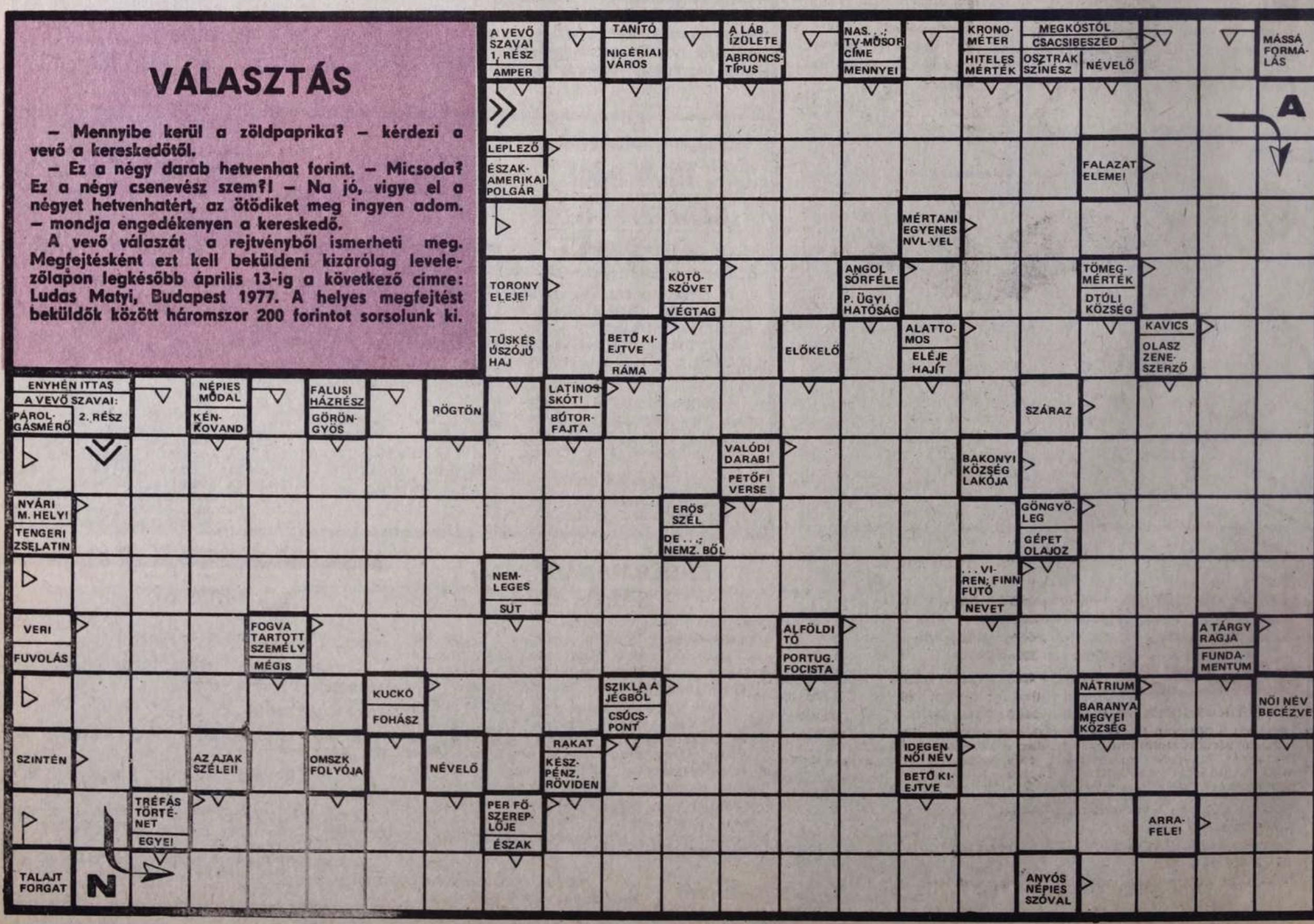
– A Manci hidat azért megőrizhettük volna a jelen és az utókor számára.

VÁLASZTÁS

– Mennyibe kerül a zöldpaprika? – kérdezi a vevő a kereskedőtől.

– Ez a négy darab hetvenhat forint. – Micsoda? Ez a négy csenevész szem?! – Na jó, vigye el a négyet hetvenhatért, az ötödiket meg ingyen adom. – mondja engedékenyen a kereskedő.

A vevő válaszát a rejtvényből ismerheti meg. Megfejtésként ezt kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb április 13-ig a következő címre: Ludas Matyi, Budapest 1977. A helyes megfejtést beküldők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

IMPORT HUMOR

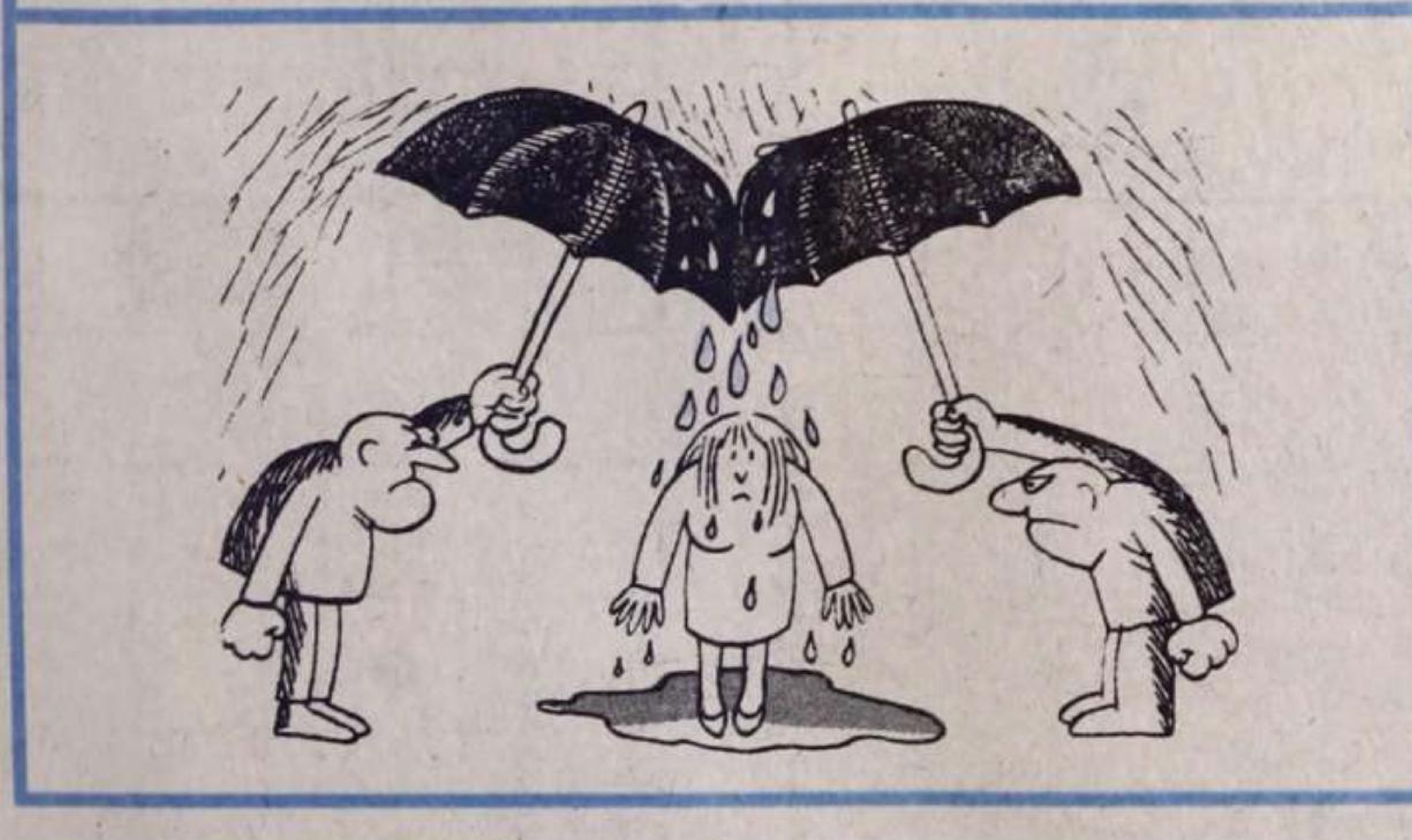
PARAPLÉ

GENCSO UZUNOV:

A HUMORISTA FOHÁSZA

Én Olvasóm!
Te, ki vagy a mennyben, őrzöd a levegőt, a hegyeket, a településeket, az erdőket és a folyókat a nem jó akaratú vendégektől és nem tudod megőrizni őket gyárainknak kéményeitől és csatornáitól, és te, ki a földön vagy és előállítod a javakat, melyet használunk, szenteltessék meg a neved, hogy kegyességet gyakorolsz soraim böngészésével, hogy végtelen türelemmel elolvasd azt, s ezzel engem, a szerzőt kényelmetlen helyzetbe hozz, hogy elpusztuljak a szégyentől amiatt, ami nem fog neked tetszeni. Mindig azon igyekeztem, hogy megfeleljek ízlésednek, de az ízlésed állandóan változik, ezért már zavarban vagyok. Látni fogod, azt akarom, hogy rend és rendszer legyen körülötted, hogy megtaláld a piacon, amit keresel, hogy ne szidjanak és ne csapjanak be az üzletekben, éttermekben és hivatalokban, hogy ne vágjanak meg a szolgáltatásoknál és ne szorongj a vonatokon, villamosokon, trolibuszokon, autóbuszokon és a munkahelyeden. Ezért kérem, hogy az én mindennapi kenyeremet add meg ma is, valamint a jövőben is, és bocsásd meg írással elkövetett vétkeimet ugyanazzal az ingerültséggel, amilyennel én nem bocsátok meg a te adósaidnak. És ne vigy engem a kísértésbe azzal, hogy csak könnyed és nyafka humort akarsz tőlem, de — ellenkezőleg — szabadíts meg minden gonosztól, mely kívülről és belülről jön, hogy én is és te is végezzük a munkánkat, ahogyan kell, mert minden egyéb a Sátán műve.

Bolgárból fordította:
Lengyel Károly

A márciusi **Ludas Magazin** (3. szám) keresztrejtvényének helyes megfejtése:

„Latabár, Karinthy, Rátonyi, Rajkin"

A kétszáz forintos jutalmakat nyerték:

Féli Tiborné, Biatorbágy, Bethlen Gábor u. 54. 2051.
Tomcsányi Józsefné, Budapest, XIII., Pozsonyi út 33/b. IV/2. 1137.
Karauszán Pálné, Tótkomlós, Zalka M. 3. 5940.

A nyereményeket postán küldjük el.

Ludas Matyi

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: FEKETE GÁBOR
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 336-130
SZATIRIKUS HETILAP Felelős kiadó: TILL IMRE vezérigazgató
Terjeszti a Magyar Posta Előfizethető: bármely hírlapkézbesítő postahivatalnál, a Posta hírlapüzleteiben és a Hírlap-előfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR) Budapest V., József nádor tér 1. 1900, közvetlenül vagy postautalványon valamint átutalással a HELIR 215—96 162 pénzforgalmi jelzőszámra. Előfizetési díj egy hónapra 16,— Ft, negyedévre 48,— Ft, egy évre 192,— Ft.
Készült a Zrínyi Nyomdában, rotációs ofszeteljárással.
87.2308/20-14
Felelős vezető: VÁGÓ SÁNDORNÉ vezérigazgató
HU ISSN 0134—0611
Beküldött kéziratokat, rajzokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Gádor Béla

KUTYA ÉS GAZDÁJA

SAJDIK FERENC RAJZAIVAL

Sokszor hallottam már, hogy bizonyos idő múltán a kutya hasonlítani kezd gazdájához. Egyes kutyateoretikusok szerint a gazda az, aki a kutyájára kezd hasonlítani, de végeredményben mindegy. Fő az, hogy hasonlítanak egymáshoz.

Megfigyelésem szerint ez a hasonlóság nemcsak lelkiekre, hanem külsőségekre is vonatkozik. Az én Asztra kutyámnak például egyre gondterheltebb, keservesebb az arca, néha órákig üldögél egy sarokban, eltűnődve, összeráncolt homlokkal, mint aki azt mondja: filmet írjak-e vagy színdarabot? A testi fájdalomra is egyforma érzékenyek vagyunk. Ha Asztrának a lábára lépnek, percekig nyüszít, éppúgy, mint én, ha megégetem az ujjamat. Az orvosságot viszont — érdekes — nagyon könnyen vesszük be. Mindkettőnknek krónikus gyomorhurutunk van. Reggelenként Asztra is, én is egy-egy deci Salvus-vizet iszunk, minden különösebb tiltakozás nélkül.

De vannak jellemünknek mélyebben fekvő megegyezései is. Ilyen a konokságunk. Mind a ketten elég intelligens emberek vagyunk, de én pl. az istennek sem vagyok hajlandó megtanulni mosogatni. Asztra pedig nem tanulja meg a mutogatást. Ha cukrot akar enni, és én az ujjammal mutatom, hogy a nahtkasznin van a cukor, Asztra sohasem a nahtkasznit nézi, hanem az ujjam hegyét. És ha már elkékülve a dühtől, abbahagyom a hiábavaló kísérletet, ő nyugodtan odasétál az éjjeliszekrényhez, és elveszi a cukrot. Ugyanis tudja, hogy ott a cukor, de mutogatni nem hagy magának.

Abban is megegyezünk, hogy mindkettőnknek jól fejlett drámai érzékünk van. Ha társaság van nálunk, Asztra egy darabig bent van és figyel. Várja, hátha lesz valami drámai cselekmény: mondjuk, megkínálják süteménnyel, vagy esetleg elkezdünk veszekedni, és egymás torkának esünk. Ha látja, hogy csak unalmas locsogás folyik, sértődötten elvonul a másik szobába és lefekszik. Körülbelül egyszerre szoktunk elaludni: ő kint, én bent, a társaság közepén.

Asztra drámai képzelőereje másképpen is megnyilvánul. Ha nyaralunk, időnként elunja magát, és ilyenkor képzelt veszélyeket teremt szórakozásunkra. Hirtelen felpattan fektéből, és mindent felborítva útjában, rohan, bömbölve rohan a kert-

ajtó felé. Én bottal a kezemben szaladok utána, és hadonászva csapkodom a kerítést. Persze nincs ott egy lélek sem, csak mi ketten teszünk úgy, mintha lenne. Akkor aztán megmentettük a veszélytől a házat, összeröhögünk, és visszaballagunk a szobába.

Meg kell vallanom, hogy lelki hasonlóságaink összehangolását egy szerencsés véletlen is támogatja: egyszerre kezdtünk el öregedni.

Asztra bajuszában és az én fejemen ugyanazon a napon jelent meg az első ősz hajszál. Vérmérsékletünk lehiggadása harmonikusan egybehangolt ütemben folyik. Megtaláltuk az utat az élet egyszerű, tiszta örömeihez. Egy csöndes esti séta a folyóparton, békés délutáni szundikálás egy fotelban, egy jó könyv, egy féltégla elrejtése egy bokor tövében — mi kell még a boldogsághoz . . . Vénségünkre költői hajlamok ébredeznek bennünk. Ha rokonszenves látogató érkezik hozzánk, Asztra már nem ront neki hatalmas bakugrásokkal, hogy feldöntse, csak a kesztyűjét kapja el ügyes, gyakorlott mozdulattal. Zsákmányával aztán rögtön eltűnik a karosszék alatt, s ott elégedetten mormog. A látogató maga már nem is érdekli, több neki a jelkép: a lényegre, az esszenciára törekszik. Ha este sétálni megyünk, orrát a fagyos föld fölé tartva, kitartóan és szakszerűen szimatol. Emlékeket gyűjt, gyorsan illanó üzeneteket. A mellette elsuhanó nőstényeket észre sem veszi. Ha néha mégis megpillant a távolban egy nőnemű kutyát, megfeszülnek az izmai, és figyel. Felméri a köztük levő távolságot. Aztán elernyed, mintha lemondóan legyintene: nem érdemes, messze van . . . Amikor hazatérünk, elfoglalja helyét kedvenc fotelja alatt, és gyanú-

san borongó tekintettel mered maga elé. Látszik rajta, hogy egy versciklusón dolgozik. Szerintem sohasem fogja megírni.

Hát ilyenek vagyunk mi, az én Asztra kutyám és én.